Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL X Nr. 44 | VINERI 17 SEPTEMBRIE 1954 | 4 PAGINI, 25 BANI

O turbină gigantică

La uzina de construcții metalice „Stalin" din Leningrad a fost creată o puternică turbină cu palete. Acum, uzina produce în serie turbine de acest fel. Trei din ele au și fost expediate la hidrocentrala de la Kuibîșev. A patra, este în curs de fabricare. Iată ce spune despre ea A. Gruzdov, șeful secției de turbine hidraulice a uzinei:

— Iată cîteva cifre, care caracterizează acest tip de turbină: ea are capacitatea de 126.000 kilowați, greutatea (fără generator) de 1600 tone, diametrul rotorului de 9.3 metri, înălțimea, împreună cu generatorul, de 40 metri — cam cît o casă cu zece etaje... Fiecare paletă are 18 tone, iar turbina are șase palete.

Dimensiunile neobișnuite ale turbinei, complexitatea ei și necesitatea de a construi cît mai multe mașini de acest fel într-un termen foarte scurt — iată condițiile care ne-au determinat munca. Trebuia, astfel, rezolvată o problemă nemaiîntîlnită în întreaga istorie a construcției de turbine hidraulice.

Trăsătura cea mai remarcabilă a construcției de turbine „Kuibîșevsk" este reducerea mereu crescîndă a duratei de prelucrare mecanică a detaliilor și a montării lor. S-a obținut acest succes în primul rînd prin trecerea de la producția individuală a turbinelor la tehnologia producției în serie.

Datorită acestui fapt, a fost redus considerabil termenul de asamblare — de la 20 zile, cît a fost la prima turbină, la 11 zile pentru a treia turbină.

În procesul de construcție a primelor trei turbine, inovatorii uzinei au făcut o mulțime de propuneri prețioase de raționalizare, au fabricat noi dispozitive suplimentare, au schimbat o serie de procese tehnologice.

Acum, în secția de turbine hidraulice s-a terminat montarea și a început experimentarea mecanismului activ al celei de a patra turbine.

Orășelul păsărilor

I. Djirimbaev cu vulturul dresat de el

„Orășelul păsărilor" de la Expoziția Agricolă Unională este situat pe marginea unor iazuri.

Diminețile sînt deosebit de însuflețite: s-ar părea că păsările salută răsăritul soarelui. Cîntă cocoșii, cotcodăcesc găinile, gîștele găgăie, rațele măcăie, țipă curcile. Expoziția are un incubator care scoate pui. Vizitatorii pot cunoaște amănunțit cum lucrează o „cloșcă" mecanică.

Printre locuitorii înaripați ai expoziției mulți sînt deținători de recorduri. În curtea păsărilor, se află cuiburi pentru găinile de rasă rusească albă, crescute în sovhozul „Gorki II" din apropierea Moscovei. Fiecare din aceste păsări dă pe an peste 300 de ouă!

Oamenii de știință nu cresc numai noi soiuri de păsări, ci se străduiesc să le și ridice productivitatea.

În sovhozul „Berezki" din regiunea Moscovei, s-a obținut o nouă rasă de curci — „Curca albă de Moscova". Ele se remarcă printr-o productivitate înaltă, dau anual pînă la 150 de ouă, iar curcanii cîntăresc peste 15 kilograme și curcile, șapte sau opt kilograme.

Curcile sînt îngrijite la expoziție de către Antonina Abramovna Akciurina, crescătoare de păsări fruntașă din sovhozul „Berezki".

Iazul din orășelul păsărilor este repartizat înotătoarelor. El este împărțit în cîteva secții printr-un gard de sîrmă. Într-o astfel de secție, se află gîște „ramenski", aduse din colhozul „Stalin", regiunea Jitomir, de către Pavel Vasilievici Tkaciuk, responsabilul fermei. Gîștele ouă aici în două cicluri. Carnea acestor păsări este grasă, suculentă și gustoasă.

Foarte mulți excursioniști și vizitatori se string în jurul marelui vultur pe care l-a domesticit Ismail Djirimbaev, vînător din colhozul „Stalin", regiunea Alma-Ata. În ultimii doi ani, el a vînat cu vulturul său 124 vulpi și 26 lupi. Djirimbaev are 68 de ani; de aproape o jumătate de secol, el se ocupă cu vînătoarea cu vulturi.

La Djirimbaev vin adesea în vizită oaspeți din Kazahstan și Kirghizia. El le povestește cum dresează păsările ca să lucreze pentru om. Vulturul dresat se aruncă asupra prăzii ca un cîine. O apucă cu ghiarele sale puternice și începe s-o sugrume. Vînătorul, care se apropie călare, la animalul. În raioanele de stepă, vînătoarea cu vulturul este un mijloc bun de nimicire a lupilor.

Clubul excursioniștilor

La Moscova, lîngă Bariera lui Ilici, printre mulțimea de case înalte, poate fi zărită o clădire cu două etaje. Aceasta adăpostește clubul amatorilor de excursii îndepărtate. Fațada clubului este împodobită cu o emblemă: pe fondul unui cort și al unui compas se află gravate trei inițiale: DTE — direcția de turism și excursii.

În fiecare seară, camerele clubului sînt populate de o adevărată armată de instructori și turiști. Ei consultă cărțile de turism, broșuri, albume etc. aflate în biblioteca clubului.

De curînd, clubul amatorilor de excursii îndepărtate a primit o scrisoare de la membrii clubului — muncitorii de la uzina de automobile „I. V. Stalin". Ei anunțau că așteaptă cu cea mai mare nerăbdare pe toți amatorii de excursii în tabăra lor din Lisiițin, de curînd deschisă.

În urmă cu cîțiva ani (asta s-a întîmplat în 1950) cei mai buni sportivi ai uzinei de becuri electrice din Moscova — fotbalistul Vasili Agafonov, atletul Leonid Averin și aruncătorul de disc Iuri Pronin — au primit drept premiu foi de drum pentru istmul Kareliei. După trei luni, toți cei de la uzină comentau cu aprindere „Campania celor trei" și întrebările au început să curgă cu nemiluita.

Au trecut trei ani. În această perioadă, numărul amatorilor de excursii din uzină a crescut simțitor, ajungînd la 300 de oameni.

În cursul anului trecut, turiștii au traversat cu plutele lacul Teletk. Călătoria nu era tocmai ușoară. Dar cîți kilometri au fost străbătuți și cîte locuri noi și interesante au fost văzute!

Studenții Universității din Moscova sînt oaspeții obișnuiți ai clubului. Credincioși vechiului proverb al studenților-turiști: „Examenele nu se află după munți, ci munții după examene", ei au început din timp să se pregătească pentru excursii. Și acum, cînd a venit toamna, ei s-au reîntors în sălile spațioase de curs unde își vor aminti multă vreme aerul tare al înălțimilor, malurile înverzite ale rîurilor, popasurile scurte în taiga și de minunatele gustări în jurul focului.

Constituirea Comitetului Național pentru sărbătorirea Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice

Simbătă 11 septembrie a avut loc la sediul Consiliului General A.R.L.U.S. ședința de constituire a Comitetului Național pentru sărbătorirea Lunii Prieteniei Romino-Sovietice.

La ședință au participat tovarășii: dr. P. Groza, Gh. Apostol, acad. prof. dr. C. I. Parhon, D. Coliu, acad. I. Murgulescu, D. Petrescu, Constanța Crăciun, Gh. Hossu, acad. P. Constantinescu-Iași, M. Roller, conducători ai organizațiilor de masă, personalități ale vieții științifice și artistice, fruntași în producție, reprezentanți ai oreselor romîne și străine.

Au participat de asemenea P. S. Deduskin, consilier al ambasadei U.R.S.S. la București, V. I. Skorniakov, atașat al ambasadei U.R.S.S., și D. E. Belov, reprezentantul permanent al V.O.K.S.-ului în țara noastră.

Ședința a fost prezidată de acad. prof. dr. C. I. Parhon, președintele A.R.L.U.S.-ului, care, vorbind despre amploarea pe care o va avea sărbătorirea Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice a subliniat că în acest an, tradiționala sărbătoare a prieteniei dintre poporul romîn și cel sovietic va coincide cu cel de al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn și cu împlinirea a 10 ani de existență a A.R.L.U.S.-ului.

Participanții la ședință au aprobat apoi în unanimitate propunerile făcute de tov. Sanda Ranghel, secretar al Consiliului General A.R.L.U.S., cu privire la componența Comitetului Național pentru sărbătorirea Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice.

A fost adoptat planul de desfășurare a manifestărilor din cadrul Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice, expus de tov. Gh. Hossu, vicepreședinte al A.R.L.U.S.-ului.

Participanții au manifestat cu căldură pentru prietenia indestructibilă care unește poporul romîn cu poporul sovietic.

Comitetul Național pentru sărbătorirea Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice

Adochiței Constantin, brigadier zootehnist la gospodăria agricolă de stat Cotușca, regiunea Suceava, Erou al Muncii Socialiste; **Alexovici Antoaneta**, filatoare fruntașă în producție la Uzinele textile „7 Noiembrie" din București; **Apostol Gheorghe**, prim secretar al C.C. al P.M.R.; **Baicu Aur**, brigadier fruntaș la gospodăria agricolă colectivă din Călărașii Vechi, regiunea București; **Baiu Afanase**, strungar, șef de secție, la Uzinele de tractoare „Ernst Thälmann" din Orașul Stalin, fruntaș în producție; **Banbucian Krikor**, director de secție la Institutul „Dr. V. Babeș"; **Benetato Grigore**, profesor universitar — Cluj, membru corespondent al Academiei R.P.R.; **Beniuc Mihai**, secretar al Uniunii Scriitorilor din R.P.R., laureat al Premiului de Stat; **Bodnăraș Emil**, ministrul Forțelor Armate ale R.P.R.; **Bodnăraș Manole**, președintele Comitetului pentru cultură fizică și sport; **Bogdan Iosif**, vicepreședinte al A.R.L.U.S.-ului, locțiitor al ministrului Sănătății; **Bogza Geo**, scriitor; **Bughi Pal**, președintele Comitetului executiv al Sfatului popular al Regiunii Autonome Maghiare; **Breitenștein Ernest**, redactor șef al ziarului „Neuer Weg"; **Bunaciu Avram**, secretar al Prezidiului Marii Adunări Naționale; **Caragea Boris**, sculptor, laureat al Premiului de Stat; **Cernătescu Radu**, academician; **Chișinevschi Iosif**, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri; **Coliu Dumitru**, prim secretar al Comitetului regional București al P.M.R.; **Constantinescu-Iași Petre**, academician, ministrul Culturii; **Crăciun Constanța**, ministrul Culturii; **Danielopolu Daniel**, academician; **Deșliu Dan**, poet, laureat al Premiului de Stat; **Dinculescu Constantin**, rectorul Institutului Politehnic din București, membru corespondent al Academiei R.P.R.; **Dumitrescu Ion**, compozitor, laureat al Premiului de Stat; **Enescu Stela**, președinta Comitetului Femeilor Democrate din R.P.R.; **Fulger Cornel**, prim secretar al C.C. al U.T.M.; **Georgescu George**, dirijor, artist al poporului din R.P.R., laureat al Premiului de Stat; **Gheorghiu-Dej Gheorghe**, președintele Consiliului de Miniștri; **Gheorghiu S. Ion**, academician, directorul Institutului de Energetică al Academiei R.P.R.; **Gherman Mircea**, secretar al Consiliului Central al Sindicatelor; **Groza Petru**, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale; **Haidu Iuliu**, miner, șef de brigadă la mina Petrila, Erou al Muncii Socialiste; **Hossu Gheorghe**, vicepreședinte al A.R.L.U.S.-ului, ministrul Construcțiilor și al Industriei Materialelor de Construcții; **Iser Iosif**, pictor, artist al poporului din R.P.R.; **Kovacs György**, scriitor, laureat al Premiului de Stat; **Livescu Jean**, rectorul Universității „Al. I. Cuza" din Iași; **Lupu Nicolae**, academician; **Manole Ofelia**, secretar al Comitetului regional București al P.M.R.; **Manolescu Ion**, artist al poporului din R.P.R.; **Mendelsohn Alfred**, compozitor, laureat al Premiului de Stat; **Menkeș Benedict**, directorul Bazei Științifice din Timișoara a Academiei R.P.R., membru corespondent al Academiei R.P.R.; **Mezincescu Eduard**, vicepreședinte al S.R.S.C.; **Miller Alexandru**, profesor universitar, membru onorific al Academiei R.P.R.; **Moraru Stelian**, președintele Consiliului Central al Sindicatelor; **Murgulescu Ilie**, ministrul Învățămîntului; **Nyarady Erasmus**, academician; **Nicolaev Eugen**, membru în Consiliul General A.R.L.U.S.; **Parhon I. C.**, academician, președintele A.R.L.U.S.-ului; **Petrescu Cezar**, scriitor, laureat al Premiului de Stat; **Petrescu Dumitru**, ministrul Finanțelor; **Petrovici Emil**, academician, vicepreședinte al A.R.L.U.S.-ului; **Pik Gheorghe**, director al Institutului de Studii Romîno-Sovietice; **Popescu Constantin**, ministrul Agriculturii și Silviculturii; **Popescu Doreanu Nicolae**, vicepreședinte al A. S. I. T.; **Priadcenco Alexandru**, director de secție la Institutul de Cercetări Agronomice; **Ripan Raluca**, academician; **Ranghel Sanda**, secretar al Consiliului General A.R.L.U.S.; **Răutu Leonte**, profesor universitar; **Rodan Eugen**, secretar al Consiliului General A.R.L.U.S.; **Roller Mihail**, academician; **Roșianu Mihail**, președintele Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea; **Sadoveanu Mihail**, academician, laureat al Premiului de Stat; **Sălăjan Leontin**, general locotenent, prim locțiitor al ministrului Forțelor Armate ale R.P.R.; **Săvulescu Traian**, academician, președintele Academiei R.P.R., laureat al Premiului de Stat; **Sebastian Rusan**, mitropolit al Moldovei și Sucevei; **Silvestri Constantin**, dirijor, directorul Teatrului de Operă și Balet, laureat al Premiului de Stat; **Socor Matei**, compozitor, vicepreședinte al Consiliului General A.R.L.U.S., laureat al Premiului de Stat; **Spacu Gheorghe**, academician; **Tețea Nicolae**, secretar al Consiliului General A.R.L.U.S.; **Toma Prună**, președintele gospodăriei agricole colective „Flamura Roșie", comuna Tîrzii, regiunea Iași; **Toma Sorin**, redactor șef al ziarului „Scînteia"; **Tutoveanu Ion**, general locotenent; **Vasilache Constantin**, strungar la Uzinele metalurgice „Gh. Gheorghiu-Dej" Tîrgoviște, Erou al Muncii Socialiste; **Vasiliu Birlic Grigore**, artist emerit al R.P.R., laureat al Premiului de Stat; **Vencov Ștefan**, academician, prim secretar al Academiei R.P.R.; **Vidrașcu Gheorghe**, președintele Comitetului executiv al Sfatului popular al Capitalei; **Zaharia Gheorghe**, general maior, redactor șef al ziarului „Apărarea Patriei".

Scrisoarea

Tudora Pîrlog găsi scrisoarea pe masă. O adusese factorul poștal în lipsa ei. Recunoscu îndată pe plic scrisul frumos, îngrijit, cu literele egale: *„Tudora Pîrlog, președatel colhoza „Puti Lenina" Ianca Galați Ruminia"*. Desfăcu plicul în grabă și își aruncă ochii pe semnătură. Da, iscălea Tamara Kupunia, prietena ei dragă din însorita Georgie, de la care primea vești cu regularitate în ciuda distanței de mii de kilometri.

Tudora Pîrlog descuie sertarul de la masa de lucru. Aici, printre documentele gospodăriei, păstrează scrisorile primite de la prietena ei sovietică, Tamara Kupunia. Deși îi sînt adresate ei, Tudora Pîrlog nu s-a gîndit nici o clipă să le țină acasă. Aceste scrisori nu sînt un schimb obișnuit de vești și sentimente între prietene; din ele învață și trag folos toți membrii gospodăriei.

Și de data aceasta, brigadiera sovietică limpezea multe din întrebările și problemele care frămîntă pe colectiviștii de la gospodăria agricolă colectivă „Drumul lui Lenin".

În aceeași seară, după ce în curtea gospodăriei larma se potoli și nu se mai auzea decît bocănitul ușor al pașilor paznicului de noapte care făcea înconjurul ogrăzii, Tudora Pîrlog se așeză la masă pentru ca să-i scrie Tamarei Kupunia.

Prin fereastra deschisă pătrundea în odaie mirosul amărui, înțepător de floarea soarelui. Dinspre sat, veneau zgomotele obișnuite în pragul nopții.

Întotdeauna, înainte de a începe scrisoarea, Tudora Pîrlog își fixează punctele principale, pentru ca să nu-i scape nimic din ceea ce ar vrea s-o întrebe pe prietena sa.

Dar, de data aceasta, nu întrebările năvălesc în mintea președintei. Altceva vrea ea să scrie, ca să ajungă pe meleagurile îndepărtate ale Gruziei și să încălzească inima prietenilor: vestea despre marea bucurie a colectiviștilor din Ianca, și nu numai a lor ci a tuturor țăranilor muncitori din patria noastră. Tudora Pîrlog dorește să scrie brigadierei sovietice despre Proiectul de Directive al Congresului al doilea cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani.

Așa cum sînt toate documentele partidului, Proiectul de Directive expune cu limpezimi de cristal, cuprinzător și precis, planuri cutezătoare de viitor, croind drum trainic, spre culmi tot mai înalte, agriculturii noastre. Astfel de documente au obișnuit poporul nostru să privească cu îndrăzneală înainte, să viseze visuri cutezătoare și să le prefacă în fapte.

Tudora Pîrlog știe că nimic nu este cu neputință cînd se săvîrșește în numele fericirii omului. Ea a văzut cu ochii ei lumina socialismului victorios, viața minunată, neasemuită, a constructorilor comunismului. Vizita pe care a făcut-o în Uniunea Sovietică în vara anului 1952 — atunci a legat prietenie cu brigadiera Tamara Kupunia din colhozul „V. I. Lenin" din Ahal-Sopeli, regiunea Kutais, — a ajutat-o să vadă limpede viitorul patriei noastre, drumul sigur pe care ne călăuzește partidul luminat de experiența marelui Partid Comunist al Uniunii Sovietice.

Tudora Pîrlog s-a hotărît să-i povestească Tamarei cum au discutat ei la gospodărie Directivele. Că doar Tamara cunoaște pe mulți dintre colectiviști, din scrisori și din povestirile președintei și știe cum îi felul fiecăruia.

Directivele, înșirate unele după altele pe trei pagini de gazetă, le-a citit, aliniat cu aliniat, Dumitru Neacșu, secretarul organizației de bază din gospodărie. Dar, la cîteva cuvinte, moș Toader Lăptucă, paznicul de zi de la gospodărie, tot întreba:

— Cum, cum? Mai zi-i odată.

Și Dumitru, domol, explica pe îndelete.

Mihalache Chițu, brigadierul, șade lîngă moș Tenu Păun. Din timp în timp îi scapă o exclamație de uimire, auzînd despre sute de mii de hectare, milioane de pomi și de vite, mașini de toate soiurile, despre care este vorba în Proiectul de Directive. Privește țintă la Dumitru Neacșu, desprinzînd din glasul lui, ca pe un cîntec, frămîntările obișnuite ale muncii: zumzetul încordat al combinelor, duduitul ritmic al miilor de tractoare, tîndemnul omului — cînd blînd, cînd repezit — către vite. Și, cucerit cu totul de slova Directivelor, Mihalache se trezește spunînd cu glas tare:

— Da, da. Trebuie împrăștiate îngrășăminte chimice pe cîmpuri. Noi nu le folosim de loc și rău facem. Pămîntul are și el nevoie de hrană.

Neculai Gafton nu-și mai află locul. Cele auzite îl fac să se frămînte pe scaun, să se tot întoarcă spre vecinii lui ca să-și spună imediat părerea. Gospodar priceput cum e, își face planuri pe loc. Gîndul lui prinde aripi... „Ce belșug o să fie cînd om pune știința și mașina la bătaie, așa cum sună Directivele. Păi, dacă anul trecut am culeș noi 2.200 kg. grîu și 2 800 kg. porumb la hectar..."

— Ce zici, Sandule, cîte produse ai să iei tu, dacă pentru 700 zile-muncă ai adus acasă 12.500 kg. cereale?

Dar Sandu Pastramă nu-i răspunde îndată. Pe el altceva îl frămîntă acum. În Directive se vorbește mult despre mărirea producției de cartofi și legume, iar ei, la o gospodărie cu atîta pămînt, n-au nici măcar o grădină cît de mică de zarzavat. Nu, hotărît! Așa nu mai merge. Trebuie înființată chiar la anul. Sandu Pastramă se întoarce spre Neculai Gafton și-i mărturisește pe șoptite gîndul său.

— Negreșit! îl aprobă, izbucnind entuziast, Gafton.

Gherghina Țapu, vestită în toată gospodăria pentru hărnicia ei, are o limbă cam ascuțită. După ce ascultă atentă măsurile prevăzute de Directive pentru dezvoltarea viticulturii și pomiculturii, se adresă bărbaților:

— Acum să vă vedem. Că de băut știu că vă place să beți cîte un păhărel. Dar prin vie sînt goluri că poți întoarce carul. Și nici mai mare nu i-ar strica să fie, că pămînt... berechet.

— Dacă-i vorba pe aceea, parcă livada ne-ar strica să avem? Coșcogeamitea gospodărie și nu tu o fructă — o susținu Alexandrina Gagu.

Alexandru Chivu, de la ferma zootehnică, tot făcea însemnări în caietul lui cu scoarțe jerpelite, de care nu se desparte niciodată. Multe avea să spună, dar aștepta să vorbească organizat, la sfîrșit.

— Eu, desigur, despre vite vreau să vă spun cîteva cuvinte. Trebuie întărită ferma zootehnică. E bine că se întoarce în curînd de la școala de brigadieri zootehnici Costică Ionel. Avem nevoie de specialiști. Și grajdul cel nou e foarte bun, dar ne-ar mai trebui construcții ca să putem înmulți și vitele.

...Da, așa am să scriu Tamarei — se gîndea Tudora Pîrlog. Ce mult s-au schimbat oamenii noștri! Mă uitam la ei cu ce încredere și siguranță vorbeau, ce planuri îndrăznețe făureau și mi-era greu să recunosc pe robii de ieri... Toată viața noastră s-a schimbat. Și asta a fost cu putință numai pentru că ne-a eliberat Armata Sovietică, pentru că partidul nostru merge pe drumul măreț al lui Octombrie. Am să-i scriu Tamarei și despre pregătirile pe care le fac colectiviștii noștri în întîmpinarea Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice.

Tudora Pîrlog simți cum un val fierbinte de bucurie, de mîndrie, îi cuprinde sufletul. Și fără să-și dea seama, începu să îngîne, abia auzit, cîntecul cel nou despre marele adevăr al vieții de azi a poporului nostru:

Ride dealul, ride valea
De la noi fugit-a jalea.

Iulia SCUTARU

Glorioasa pildă a întrecerii socialiste în U.R.S.S.

Ziarele au publicat scrisoarea colectivă a muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor și funcționarilor din unele întreprinderi din regiunea Stalin care și-au luat angajamentul să întîmpine cel de al II-lea Congres al P.M.R. și cea de a 37-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie cu noi succese în îndeplinirea și depășirea planului de stat la toți indicii. Adresînd chemarea la întrecere, colectivele acestor întreprinderi subliniază că în fiecare întreprindere „există încă mari posibilități și nesecate rezerve interne care pot și trebuie să fie valorificate în scopul îndeplinirii și depășirii sarcinilor planului cincinal".

În realizarea acestor mărețe sarcini, oamenii muncii din țara noastră învață necontenit din experiența fruntașilor întrecerii socialiste din Uniunea Sovietică.

Anul acesta, întrecerea socialistă în U.R.S.S. a împlinit 25 de ani de glorioasă existență. Întrecerea socialistă în U.R.S.S. este strîns legată de cea de a XVI-a Conferință unională a Partidului Comunist, care a adresat muncitorilor și țăranilor muncitori chemarea pentru îndeplinirea primului plan cincinal, pentru ridicarea productivității muncii, mărirea producției și scăderea prețului de cost al producției. De atunci, întrecerea socialistă a cîștigat un larg caracter de masă, devenind o mișcare a întregului popor. Milioane de muncitori, colhoznici, intelectuali, sub conducerea Partidului Comunist, au devenit participanți activi, înflăcărați ai operei de construire a socialismului și comunismului.

Baza ideologică a acestei minunate mișcări au constituit-o indicațiile marelui Lenin că socialismul nu numai că nu înăbușă întrecerea, ci, dimpotrivă, creează pentru prima dată posibilitatea aplicării ei pe o scară cu adevărat largă, de masă. În întrecerea socialistă, are însemnătate primordială sarcina ridicării productivității muncii. V. I. Lenin a arătat că productivitatea muncii este factorul cel mai de seamă al victoriei noii orînduiri sociale.

Întrecerea socialistă a contribuit puternic la îndeplinirea cu succes a planurilor cincinale. Ea a devenit o metodă importantă de educare a oamenilor muncii sovietici, o forță măreață care asigură creșterea necontenită și perfecționarea producției socialiste pe baza unei tehnici înalte. Crescînd producția, a crescut și bunăstarea materială a oamenilor sovietici. În întrecere, se călesc minunate cadre, stăpîne ale celei mai înaintate tehnici.

În cei 25 de ani de cînd se desfășoară întrecerea socialistă, productivitatea muncii în industria sovietică a crescut de circa șase ori, în construcții și transporturi de 3,5 ori, iar în colhozuri și sovhozuri e de trei ori mai mare decît înainte de Revoluție.

În prezent, oamenii sovietici luptă cu elan pentru împlinirea și depășirea celui de al cincilea cincinal, realizînd succese pe calea dezvoltării industriei socialiste și a avîntului rapid al agriculturii și producției de bunuri de consum popular, în vederea satisfacerii tot mai depline a nevoilor materiale și culturale mereu crescînde ale oamenilor sovietici.

În uzine și fabrici, în transporturi și pe șantiere, în colhozuri, S.M.T.-uri și sovhozuri, se desfășoară larg întrecerea pentru o înaltă productivitate a muncii, pentru folosirea mai justă a rezervelor de producție și îndeplinirea înainte de termen a planului pe 1954.

Pentru sporirea productivității muncii, oamenii sovietici folosesc deplin tehnica nouă, ce se introduce larg în economie și aplică procesele tehnologice înaintate, mecanizarea și electrificarea producției, îndeosebi mecanizarea proceselor cu mare volum de muncă și cu muncă grea.

Munca însuflețită a oamenilor sovietici se bucură de înaltă prețuire și este stimulată. Se aplică un cuprinzător sistem premial și se decernează decorații fruntașilor în muncă. Numai din 1929 pînă astăzi, au fost distinși cu ordine și medalii ale Uniunii Sovietice 1.927.000 de oameni ai muncii, 6.754 de fruntași din variatele ramuri de activitate au fost distinși cu înaltul titlu de Erou al Muncii Socialiste. În Uniunea Sovietică, a crescut o întreagă armată de fruntași în producție, care dau pildă de muncă cu productivitate superioară. Sînt cunoscute în întreaga Uniune Sovietică, și chiar peste hotare, nume ca acelea ale strungarilor Bikov, Bortkevici și Kolesov, ale oțelarilor Strugov și Mahot, ale minerului Pobok, ale petroliștului Aga Neimatulla, ale filatoarei Kotova ș.a. Este studiată temeinic și răspîndită sistematic experiența înaintată a fruntașilor întrecerii, pentru a se ridica întreaga masă de muncitori la nivelul fruntașilor. Oamenii muncii din agricultură desfășoară larg întrecerea pentru valorificarea rapidă a pămînturilor înțelenite și virgine, pentru recolte înalte, pentru dezvoltarea creșterii vitelor și creșterea productivității lor.

Printre mecanizatorii agriculturii, se dezvoltă întrecerea pentru însușirea mai multor profesii. Mulți mecanizatori și-au însușit cîte 3—4 profesii.

Oamenii muncii din țara noastră educați de Partidul Muncitoresc Romîn își însușesc și aplică tot mai larg experiența fruntașilor întrecerii socialiste din U.R.S.S. Astfel, colectivul de la „Steagul Roșu"-Orașul Stalin și-a luat angajamentul să extindă metodele strungarilor sovietici Bikov, Bortkevici și Kolesov; la Rafinăria 9 se va aplica metoda micii mecanizări; la fabrica de postav „Libertatea"-Sibiu, metoda Clutkih; la fabrica de zahăr-Bod, metodele sovietice de însilozare a sfeclei de zahăr etc.

Aplicînd înaintata experiență a fruntașilor întrecerii din Uniunea Sovietică, oamenii muncii din țara noastră vor obține în cinstea celui de al II-lea Congres al partidului și a zilei de 7 Noiembrie noi succese în lupta pentru dezvoltarea economiei naționale, pentru dezvoltarea agriculturii și a industriei producătoare de bunuri de larg consum, pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al celor ce muncesc.

O puternică manifestare a relațiilor de prietenie între oamenii de artă romîni și sovietici

Artiștii sovietici care ne-au vizitat țara cu prilejul zilei de 23 August, au dat o serie de concerte la București, Cluj, Orașul Stalin, Timișoara, Tg. Mureș și Iași.

Ascultătorii din țara noastră au aplaudat cu entuziasm concertele date de Cvartetul de Stat „P. I. Ceaikovski" din Moscova (Iulian Sitkovețki, Anton Șaroev, Rudolf Barșai și Iakov Slobodkin), concertele simfonice dirijate de T. Z. Niazi, laureat al Premiului Stalin, concertele pianistului Viktor Merjanov, recitalurile vocale ale soliștilor Evghenia Smolenskaia și Evgheni Belov, de la Teatrul Mare din Moscova și Valentina Maximova de la Teatrul de operă și balet „Kirov" din Leningrad.

Concertele artiștilor sovietici s-au bucurat de un mare și bine meritat succes. Aceste concerte și recitaluri, cît și cele prezentate cu prilejul zilei de 23 August de artiștii romîni în U.R.S.S. au reprezentat o nouă contribuție la întărirea relațiilor de prietenie dintre oamenii artei din Uniunea Sovietică și Republica Populară Romînă.

În ajunul plecării din țară, conducătorul grupului, compozitorul Vladimir Alexandrovici Vlasov, maestru emerit al artei din R.S.F.S.R. a adresat prin intermediul ziarului nostru un salut artei românești, salut pe care-l reproducem mai jos, în facsimil.

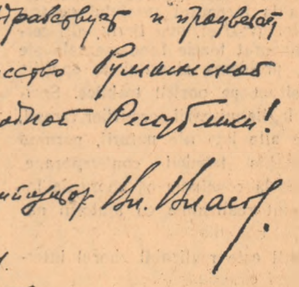

„Trăiască și înflorească arta Republicii Populare Romîne!

Compozitor **VI. VLASOV**"

14. IX. 1954 București

Insemnătatea tehnicii exterioare a actorului

V. TOPORKOV
artist al poporului din U.R.S.S.

In prelegerile pe care le ţin în faţa tineretului teatral de la şcoala-studio a Teatrului de Artă sau din diferite colective de dramă, în legătură cu problemele măiestriei actoriceşti şi ale studierii sistemului lui Stanislavski, atrag atenţia ascultătorilor mei asupra însemnătăţii pe care o are munca de perfecţionare a organismului actorului. Numai un antrenament asiduu şi permanent al tehnicii fizice exterioare desăvîrşeşte măiestria cu ajutorul căreia actorul poate da expresie şi claritate vieţii scenice interioare a personajului pe care-l interpretează. Spunînd asta, mă refer la dicţiune, la voce, la arta vorbirii, la plastică, la ritmică, la cunoştinţele muzicale, la cultura fizică, la dans etc. Actorul dramatic, al cărui scop final este întruchiparea ideii creaţiei scenice prin mijloacele oferite de arta sa, realizează acest lucru prin crearea unui chip omenesc care acţionează şi luptă pe scenă în anume împrejurări.

Toate chestiunile legate de întruchiparea unei figuri omeneşti, de sentimentele, de psihologia ei, într-un cuvînt, cum zice Stanislavski, de întreaga „viaţă a sufletului omenesc", aparţin tehnicii artistice interioare (psihotehnicii) şi alcătuiesc baza măiestriei actoriceşti. In teatrul sovietic se acordă o atenţie tot mai mare studiului acestei tehnici. Dar tinerii actori, care îşi însuşesc cu pasiune şi stăruinţă tehnica actoricească interioară, privesc cîte odată cu dispreţ tehnica exterioară.

Tema atinsă de mine cu privire la necesitatea ca actorul să stăpînească pe deplin şi liber toate mijloacele actoriceşti, nu este nouă. Despre ea a scris şi A. N. Ostrovski în articolul său consacrat şcolilor de teatru; acest lucru a fost minunat formulat de Stanislavski şi s-ar părea că ar trebui să fie cunoscut tuturor celor ce se ocupă cu problemele de teatru. Dar mă opresc din nou asupra acestei chestiuni, deoarece ea e uneori ignorată nu numai de tineretul care lucrează în teatru, ci chiar şi de elevii şcolilor teatrale.

Printre actorii începători sînt mulţi care înţeleg admirabil bazele tehnicii interioare, în schimb sînt complet neputincioşi în tehnica exterioară, sau, pur şi simplu, cum spunea A. Ostrovski, „...nu ştiu nici să meargă, nici să stea, nici să şadă pe scenă..." şi, cum aş vrea eu să adaog, nu ştiu nici să vorbească. Aceşti actori nu-şi realizează intenţiile creatoare şi, bineînţeles, nu pot fi maeştri de valoare ai artei teatrale.

De ce mai întîlnim totuşi uneori pe scenă „neisprăviţi" neputincioşi, care nu cunosc abecedarul tehnicii actoriceşti? Nenorocirea stă în faptul că tinerii care caută să ajungă pe scenă îşi închipuie greşit că arta dramatică este o artă uşoară. Cîte odată, această părere falsă serveşte drept motiv pentru alegerea profesiunii de actor.

Cînd ascultăm muzica unui compozitor genial în execuţia unui minunat violonist, rămînem uimiţi de măiestria amîndurora. Te atrag, te uimesc şi-ţi trezesc admiraţia îmbinarea excepţională şi varietatea sunetelor, tonurile armonioase, nuanţele delicate care redau cele mai adînci gînduri şi simţiri omeneşti. Dar dacă dificultăţile execuţiei la vioară, de pildă, sînt evidente pentru oricine, dacă iuţeala degetelor executantului te face să te gîndeşti la munca grea şi sistematică pe care o cere profesiunea de muzicant, jocul actorului dramatic, care în fond face pe scenă lucruri ce s-ar părea că oricine poate să le facă în viaţă (să meargă, să vorbească, să rîdă, să plîngă ş.a.m.d.) nu face pe o persoană incompetentă să observe dificultăţile jocului. Totuşi, în spatele oricărei autentice opere de artă se ascunde munca plină de abnegaţie a artistului. Perfecţiunea şi armonia creaţiei artistului dramatic trebuie să fie tot atît de însemnate şi să ceară, deci, o cheltuire de muncă, eforturi şi antrenament tot atît de intense.

Fiecare artă îşi are mijloacele ei de întruchipare, instrumentele ei cu ajutorul cărora artistul creează. Cu cît mijloacele de întruchipare sînt mai perfecţionate, cu atît artistului îi este mai uşor să dea viaţă intenţiilor sale. Un violonist, cîntînd la o vioară prost făcută, n-ar putea zmulge acelei viori toată gingăşia şi complexitatea artei lui. Dar dacă ţine în mîini un instrument perfect, să zicem o vioară Stradivarius, el atinge culmile talentului său, creînd capodopere în arta de executant. Aceasta se datoreşte fericitei îmbinări a talentului violonistului cu o vioară desăvîrşită.

Şi actorul dramatic trebuie să cînte la un „instrument" foarte fin şi docil. Iar acest „instrument" este el însuşi! Cel mai puternic exemplu de năzuinţă spre perfecţionarea artistică ni l-a dat Stanislavski. Intreaga lui viaţă a fost o muncă artistică neîncetată. Marele reformator al teatrului îşi antrena şi-şi şlefuia măiestria tot timpul, obţinînd rezultate uimitoare. Pînă în ultimii ani ai activităţii sale, el a rămas într-o minunată „formă" actoricească, lucru care i-a îngăduit ca la 65 de ani să-l joace pe Astrov în aşa chip încît nici unul dintre spectatori n-a putut să-şi dea seama de adevărata virstă a artistului, atît de proaspăt răsuna vocea lui, atît de iuţi şi tinereşti îi erau mişcările, atît de contagios, de activ şi înfocat era întregul chip al eroului cehovian.

Insufleţirea, vioiciunea şi prospeţimea sentimentelor îl caracterizau pe Stanislavski şi în viaţă; el se apropia de acea figură idealã de om, despre care Cehov spunea: „In om totul trebuie să fie minunat: şi faţa, şi îmbrăcămintea, şi sufletul şi gîndurile". Frumuseţea sufletească cehoviană însufleţea măiestria actoricească a lui Stanislavski, dar măiestria însăşi nu-i venea de la sine; el a putut să-şi creeze „instrumentul" său perfect numai printr-o muncă intensă, munca întregii sale vieţi.

Pe Stanislavski îl mira totdeauna sincer faptul că actorii dramatici se ocupă atît de puţin de ei înşişi. Orice muzician, în afara repetiţiilor şi concertelor, se ocupă zilnic acasă cîteva ore dezvoltîndu-şi tehnica. Balerista exersează, pictorul face toată viaţa schiţe, antrenîndu-şi mîna şi ochiul. Numai actorul dramatic adesea nu vrea să ştie de nimic altceva decît de repetiţiile şi spectacolele oficiale, deşi creaţia actorului dramatic are tot atîta nevoie de o tehnică superioară, realizată printr-o muncă zilnică.

Socotind că exerciţiile de acţiuni fizice, lecţiile de plastică, mişcare, ritmică, dicţiune, trebuie să facă parte din programul studiului individual al actorului, Stanislavski sfătuia pe actori să se antreneze în fiecare zi. El privea cu deosebită atenţie studiile celor care-şi exersau aparatul vocal, deoarece vocea este cel mai important mijloc de acţiune actoricească; o voce insuficient dezvoltată duce inevitabil la scăderea măiestriei, iar uneori îl dezarmează pe actor cu totul.

Imi aduc aminte de un tînăr care a terminat strălucit şcoala de teatru. Exteriorul său plăcut, plasticitatea şi temperamentul înăscut — toate te făceau să crezi că va avea un succes neobişnuit. Numai vocea slab dezvoltată trezea unele îndoieli. Dar tînărul actor nu se îngrijora de ea, deoarece în rolurile pe care le interpretase încă în şcoală, acest neajuns al său nu se prea remarcase. Primul rol pe care l-a căpătat, după absolvirea şcolii, era rolul lui Ferdinand, erou al lui Schiller. La repetiţiile care se făceau pe atunci „cu jumătate de glas", totul a mers admirabil, artistul trasind just linia de acţiune a acestui rol greu. A sosit şi ziua spectacolului. Primul act l-a jucat cu avînt, cu toată puterea temperamentului său înflocat, cîştigîndu-şi simpatia şi aplauzele publicului. Dar, din păcate, cu acest act s-a încheiat şi triumful său. După scena furtunoasă cu preşedintele, tînărul actor şi-a epuizat forţele coardelor vocale. Glasul „a căzut"; stins şi răguşit, n-a mai putut reda toate nuanţele simţămintelor adînci ale lui Ferdinand. Figura, minunată ca intenţie, n-a putut fi întruchipată. Ultimul act, care cerea o exprimare deosebit de puternică a pasiunilor, a fost jucat într-un şopot răguşit, abia auzit. Bineînţeles că nu mai putea fi vorba de nici un fel de succes.

Şi iată că, gîndindu-mă la tinerii actori, elevii noştri, mă nelinişteşte gîndul dacă nu se întîmplă ceva asemănător cu vreunul din ei? Antrenarea şi întărirea coardelor vocale prin exerciţii zilnice, amplificarea diapazonului vocii, priceperea de a împărţi cu economie forţele — iată precepte de care actorii trebuie să-şi amintească de pe băncile şcolii. Ignorarea lor are urmări triste.

Mai socot, tot aşa, că nu trebuie încurajaţi studenţii de la şcolile superioare de teatru în dorinţa lor permanentă de a face cinematograf. Particularitatea specifică a acestei arte este că, atunci cînd există regizori cu experienţă, se creează adesea o impresie de măiestrie la actorii care nu şi-au sfîrşit studiile, care nu şi-au însuşit pe deplin tehnica meseriei lor. „Succesul zgomotos" al acestor celebrităţi „de o zi" dă adesea naştere trufiei şi ignoranţei îngîmfate, stricînd tinerilor actori viaţa de creaţie care abia începe...

In ultimele decenii, sistemul lui Stanislavski a intrat temeinic în practica teatrelor sovietice. La conferinţa pedagogilor din teatru, care s-a ţinut în 1954 la Moscova, a reieşit limpede că acest sistem a devenit o metodă pedagogică unică în toate şcolile de teatru din Uniunea Sovietică. Dar, odată cu introducerea largă şi trainică a bazelor tehnicii actoriceşti interioare, descoperită şi prelucrată de Stanislavski, executanţii, precum şi numeroşi pedagogi care educă tineretul teatral, şi-au slăbit atenţia faţă de studiul tehnicii exterioare, uitînd că Stanislavski îi acorda o însemnătate uriaşă, includ-o în procesul general al muncii actorului cu rolul.

In ultimii ani ai vieţii, Stanislavski n-a revenit la acest capitol al „sistemului" numai pentru faptul că s-a concentrat în întregime asupra legilor psihotehnicii, asupra metodei acţiunilor fizice — domenii nedesţelenite încă pînă la el. Fiind un cercetător pasionat, el s-a grăbit să controleze şi să desăvîrşească însuşirea metodei. Problemele tehnicii exterioare erau socotite de Stanislavski ca ceva de la sine înţeles, ca nişte elemente indispensabile artei actorului.

Fireşte, Stanislavski socotea că metoda aceasta poate fi utilă numai oamenilor talentaţi, care au mijloace exterioare de interpretare, naturale sau obţinute prin antrenament. Dar înzestrare artistică naturală au prea puţini fericiţi. De aceea, fără a aştepta „binefacerile naturii", actorii tineri trebuie să muncească activ şi neîncetat asupra lor înşişi, să muncească zi de zi pentru a-şi dobîndi o tehnică cît mai desăvîrşită. Perfecţionarea tehnică nu poate dăuna dacă nu devine scop în sine. „Tehnica de dragul tehnicii" este străină teatrului sovietic — teatrul simţămintelor adînci şi adevărate, teatrul realismului socialist.

I-am admirat pe artiştii „Comediei Franceze" în turneul lor la Moscova. Tehnica jocului lor e de un nivel superior. Dar stilul artei teatrului francez, — care e teatru de reprezentaţie, şi tocmai de aceea un exemplu de precumpănire a tehnicii, unde fioriturile învăţate dinainte pe de rost străluces prin efecte reci, — înlocuieşte intonaţiile inimitabile, sincere, născute dintr-un sentiment autentic; strălucitorul joc de artificii al tehnicii exterioare a actorului-meşter înlocuieşte simţămintele actorului-om.

Actorii francezi uimesc prin măiestria lor, dar nu cuceresc sufletul spectatorului. Tehnica actoricească exterioară şlefuită e necesară în aceeaşi măsură şi teatrului de reprezentaţie, ca şi teatrului de întruchipare. Dar pentru noi, ea nu este un strălucit scop în sine, ci un mijloc puternic de exprimare a ideii.

Actorului îi este tot atît de necesar un nivel înalt de tehnică artistică, la fel ca şi completarea permanentă a cunoştinţelor sale în domeniul istoriei artelor, a istoriei teatrului, literaturii, filozofiei, ştiinţelor politice, într-un cuvînt în domeniul ştiinţelor care formează conştiinţa şi cultura tinerilor oameni de artă sovietici. Insuşirea bazelor teoretice ale meseriei lor are o însemnătate uriaşă nu numai pentru creşterea creatoare, culturală, ci şi pentru munca practică a actorului. Nu e deajuns să simţi şi să ştii să-ţi redai just sentimentul, nu e deajuns să fii artist, trebuie să ai o cultură multilaterală. „Cel ce se încumetă să-l joace pe Hamlet trebuie să fie un om cult" — spunea Cehov.

Am amintit mai sus că actorul trebuie să caute ca din fiecare rol să creeze o operă de artă. Insuşirea măiestriei şi a tehnicii îl ajută să ducă aceste creaţii la desăvîrşire artistică. Şi numai un actor cult şi educat în spiritul ideilor înaintate ale timpului nostru, un adevărat maestru al artei realismului socialist poate să facă din aceste creaţii o adevărată operă care într-adevăr să transforme viaţa.

Piese clasice ruse şi sovietice în viitoarea stagiune teatrală

In cei 10 ani care s-au desfăşurat de la eliberarea patriei noastre, oamenii muncii, miile şi zecile de mii de spectatori care au umplut seară de seară sălile de spectacole au aplaudat cu dragoste creaţiile dramaturgiei ruse şi sovietice.

Repertoriul viitoarei stagiuni teatrale ne aduce un număr sporit de piese ruse şi sovietice care se vor reprezenta pe scenele teatrelor noastre.

Inainte de noile premiere se cuvine să amintim din reluările unor succese înregistrate în stagiunea trecută. Teatrul Naţional din Bucureşti va relua: „Fata fără zestre" de A. N. Ostrovski, „Revizorul" de Gogol, „Nunta lui Krecinski" de Suhovo-Cobilin; Teatrul Municipal, „Vassa Jeleznova" de Maxim Gorki, „Liubov Iarovaia" de C. Treniov; Teatrul Armatei — „Căsătoria" şi „Jucătorii de cărţi" de Gogol.

Pentru noua stagiune, multe din teatrele noastre şi-au înscris în repertoriu piese de Maxim Gorki. Astfel, din opera întemeietorului realismului socialist, Teatrul Naţional din Bucureşti va prezenta piesa „Barbarii", Teatrul Naţional din Craiova „Cei din urmă", iar Teatrul maghiar din Cluj „Duşmanii". Din bogata operă a lui A. N. Ostrovski, Teatrul Armatei va juca „Dragoste tîrzie", iar Teatrul din Piteşti „Corb la corb"; „Unchiul Vania" de Cehov se va juca la Petroşani, în timp ce Teatrul de stat din Ploeşti va prezenta „Nunta lui Krecinski" de Suhovo-Cobilin.

Cu multă grijă şi dragoste sînt pregătite piesele sovietice din repertoriu. Astfel, Teatrul Naţional din Bucureşti va pune în scenă puternica dramă a lui Al. Korneiciuk „Platon Krecet". Capodopera literaturii dramatice sovietice „Invazia" de L. Leonov, va fi jucată la Teatrul Armatei, unde va vedea lumina rampei şi poemul dramatic al lui Lavreniev „Cîntec despre marinarii Mării Negre". Pentru tineret, Teatrul Naţional a şi prezentat premiera piesei „Liceenii" de Treniov, în timp ce Teatrul Armatei va da în curînd premiera piesei „Maşenka" de Afinoghenov. Din creaţia dramatică a lui A. Arbuzov, Teatrul C.F.R. va juca „Tania", iar Teatrul Naţional din Iaşi va reprezenta „Ani de pribegie". Spectatorii din Cluj vor putea vedea dramatizat cunoscutul roman al Galinei Nikolaeva, „Secerişul".

In afară de acestea, vor fi prezentate în premieră în ţara noastră şi numeroase piese noi. Cele mai multe sînt comedii, aşa cum e „Libelula" de B. Barataşvilli (Teatrul Tineretului), „O funcţie agitată" de A. Kojmeakin (Teatrul din Bacău), „In 60 ore" de A. Agranenko (Teatrul din Turda) sau „Insoţitor periculos" de A. Salinski (Teatrul din Petroşani), „Nunta cu zestre" de N. Diakonov (Teatrul din Constanţa).

Fiecare din teatrele noastre, din capitală sau din provincie vor prezenta în această stagiune noi piese ruse şi sovietice.

Dragostea şi interesul pe care-l dovedeşte publicul spectator faţă de aceste piese cere eforturi noi şi sporite din partea colectivelor teatrale, care trebuie să-şi sporească eforturile pentru a sluji bogatul şi valorosul conţinut plin de idei al operelor dramatice.

Gh. A.

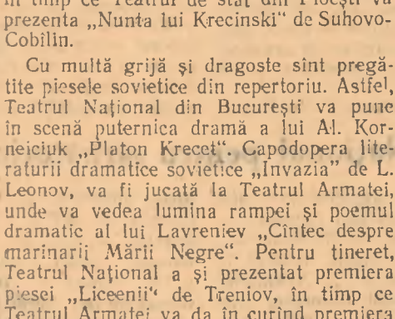

Un nou film sovietic

„Şcoala curajului" este titlul uneia din ultimele realizări ale cinematografiei sovietice. Filmul — transpunerea pe ecran a povestirii scriitorului sovietic Arkadi Gaidar „Şcoala". — prezintă o pagină din istoria epocii eroice a războiului civil din Rusia.

Realizatorii filmului au reuşit să dea un tablou larg al războiului şi să arate cum oamenii simpli şi-au cucerit fericirea cu arma în mînă.

De o mare însemnătate educativă pentru tineret, „Şcoala curajului" este în acelaşi timp şi o minunată realizare cinematografică.

In cliseu: Scenă din filmul „Şcoala curajului", care va rula în curînd pe ecranele cinematografelor noastre

CABINET CULTURAL

Volumul al doilea din „Istoria artei ruse"

Institutul de istorie a artelor de pe lîngă Academia de Ştiinţe a U.R.S.S. a editat volumul al doilea din lucrarea intitulată „Istoria artei ruse".

Volumul este închinat artei străvechilor oraşe Novgorod şi Pskov, a căror perioadă de înflorire a marcat o culme în dezvoltarea culturii artistice a vechii Rusii.

Volumul conţine două părţi. Prima e închinată sculpturii, picturii, arhitecturii şi artei aplicate a Novgorodului, iar a doua arhitecturii şi picturii Pskovului. La sfîrşitul cărţii se trage o concluzie asupra primelor două volume, care tratează o epocă ce îmbrăţişează o perioadă uriaşă în istoria artei ruse — din timpurile cele mai străvechi şi pînă în secolul al XV-lea.

Cartea conţine un număr de peste 250 ilustraţii, fotografii de faţade şi interioare, planuri şi scheme ale minunatelor monumente ale arhitecturii din Novgorod şi Pskov.

Articolele pentru volumul al doilea au fost scrise de V. Lazarev, membru corespondent al Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S., de A. Artihovski, N. Voronin şi M. Kargher. Intreaga ediţie apare sub redacţia academicianului I. Grabar, a lui V. Kemenov, membru corespondent al Academiei de Arte a U.R.S.S. şi a lui V. Lazarev, membru corespondent al Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S.

In preajma deschiderii stagiunii teatrale

In majoritatea teatrelor din U.R.S.S. stagiunea teatrală pe 1954—1955 s-a şi deschis în primele zile ale lunii septembrie. Teatrele vor prezenta anul acesta numeroase spectacole noi. Teatrul de Artă din Moscova a montat două piese noi: „Lermontov" de Boris Lavreniev şi „Inima nu iartă" de A. Sofronov. Teatrul Mic, care în cursul verii a fost în turneu prin Ucraina şi Polonia, şi care a pregătit în acest timp două piese noi: „Ivan Ribakov" de V. Gusev şi „Inima nu-i de piatră" de A. N. Ostrovski, va prezenta spectatorilor din Moscova noua piesă a lui A. Korneiciuk „Aprilie", precum şi piesa lui H. Laksness „Cîntecul de leagăn vîndut".

Teatrul „E. Vahtangov" lucrează la punerea în scenă a piesei dramaturgului V. Lavrentiev „Luminoasa" şi a lui N. Pogodin „Omul cu arma". Teatrul „A. S. Puşkin" din Leningrad prezintă „Pescăruşul" de A. P. Cehov, „Aprilie" de A. Korneiciuk, „Mala-kovski" de V. Katanian.

Numeroase piese noi scrise de dramaturgii sovietici vor intra anul acesta în repertoriile teatrelor din U.R.S.S. Astfel, S. Gheorghievskaia şi E. Malih au scris piesa „Tinerete" care va fi prezentată la Teatrul central pentru copii. Printre alte piese scrise pentru tineret şi spectatorii adulţi, se numără piesele „Ivan Gruzdev" de N. Tesarski, „Pe strada fericită" de I. Printev, „O fată simplă" de K. Gubarevici, „Fiica" de V. Kataev, „Căsuţa de la periferie" de A. Arbuzov, „De asta nu scap" de V. Suharevici şi altele.

Revistele literare sovietice în septembrie

In septembrie, revista literară „Oktea-br" începe publicarea unui nou roman al scriitoarei E. Katerli „Drum îndepărtat" şi sfîrşitul povestirii lui R. Kim „Fata din Hiroshima". Revista publică de asemenea trei poezii lirice ale lui S. Şcipacev, versurile tinerilor poeţi E. Evtuşenko şi N. Krivancikova, „Prietenilor de aerodrom". „Znamea" publică o nuvelă mare a Galinei Nikolaeva „Poveste despre un director de S.M.T. şi un inginer şef". In acest număr apare şi sfîrşitul romanului „Cerul Balticei", de N. Ciukovski. Printre creaţiile poetice se remarcă poeziile lui M. Tank, I. Readcenko şi ale poetei kazahe Z. Jumatova. Revista „Novîi Mir" publică în paginile ei povestiri cu teme din viaţa colhoznică, ale scriitorilor S. Jurahovici şi G. Troepolski. In acelaşi număr apare şi sfîrşitul romanului „Oameni tineri" de A. Bek şi N. Loiko; de asemenea, sînt publicate versuri de M. Lukonin, A. Rîvlin şi I. Avramenko.

Primele capitole ale romanului lui V. Kocetov „Tinereţea e cu noi" deschid numărul pe septembrie al revistei „Zvezda", care publică şi povestirea lui N. Dementiev „Niuşea cea liniştită", două poezii ale lui B. Dubrovin, schiţele lui K. Konicev despre Expoziţia Agricolă Unională şi însemnările geologului S. Voskresenski „In munţii Putoran".

Publicistica este reprezentată în revistele literare din septembrie prin articolele lui B. Romaşov, „Pace în Indochina", şi E. Krigher, „Comorile experienţei avansate", apărute în „Okteabr", un articol al lui L. Lazarev despre textiliştii din Kupavna, apărut în „Znamea" şi pagini din însemnările ziaristului S. Morozov „Arctica apropiată", în „Novîi Mir".

Revistele mai publică materiale închinate celui de al doilea Congres al scriitorilor sovietici. Astfel, în „Okteabr" apare articolul Anei Karavaeva „Caracterul ideologic şi măiestria", articolul lui K. Simonov „Despre teme şi orizont", al Z. Gusevel „Forţa motrice a dezvoltării", precum şi scrisoarea lui F. Gladkov către redacţie: „Folosirea exactă şi justă a cuvîntului în vorbire"; „Znamea" publică articolul lui G. Medinski, „Gînduri despre faptele noastre".

Printre materialele de critică literară publicate de „Novîi Mir" este articolul „Partidul — conducător al presei şi literaturii sovietice" de A. Dementiev şi S. Sutoţki, precum şi articole închinate problemelor de traducere.

Zborul interplanetare

A. STERNFELD
laureat al Premiului Internaţional de încurajare a astronauticei

Năzuinţa de a se desprinde de pămînt şi de a zbura în spaţiile interplanetare pentru a le pătrunde tainele, s-a născut în om de multă, foarte multă vreme, atunci, cînd el a înţeles că punctele ce străluceau pe bolta cerească nu erau altceva decît lumi îndepărtate. Aşa s-au ivit miturile despre zborul în lună şi în alte corpuri cereşti.

După Copernic, care, demonstrînd că pămîntul nu este centrul universului ci doar o planetă care se roteşte în jurul soarelui, a dat prin aceasta o bază filozofică partizanilor teoriei despre pluralitatea lumilor, Giordano Bruno a afirmat că mai există lumi populate. Aceste dovezi au alimentat visurile de a zbura în spaţiile de dincolo de pămînt.

Odată cu dezvoltarea ştiinţei, caracterul lucrărilor închinate zborului în alte planete s-a schimbat întrucîtva: pe lîngă materialul pur literar, în ele au început să apară elemente ştiinţifice şi idei tehnice. Scriitorii au renunţat la proiectele de zboruri cosmice cu ajutorul păsărilor sau al spiritelor şi au adus pe scenă cele mai diferite maşini. In veacul al XVII-lea apare ideea că în celelalte lumi se poate ajunge cu ajutorul rachetelor. Dar abia la începutul secolului nostru, cînd K. E. Ţiolkovski şi, mai tîrziu, alţi cercetători au elaborat tezele fundamentale ale astronauticei, problema zborului în spaţiile astrale s-a situat pe poziţii tranşante. Sprijinindu-se pe legile mişcării corpurilor cereşti, precum şi pe alte legi ale naturii, pornind de la posibilităţile tehnicii contemporane, ştiinţa a ajuns la concluzia că zborurile interplanetare sînt realizabile cu ajutorul navelor-rachetă.

In ce condiţii este realizabil zborul interplanetar?

Relevăm mai întîi următoarele: de la planeta cea mai îndepărtată a sistemului solar — Pluton, în situaţia cînd se află la cea mai mare depărtare de pămînt, raza de lumină ajunge pînă la pămînt cam în 7 ore (viteza luminii fiind de 300.000 km pe secundă); de la cea mai apropiată stea vizibilă, raza de lumină merge pînă la noi mai bine de patru ani; distanţa pînă la lună este de 384.000 km. Iată de ce sfera de acţiune a astronauticei viitorului apropiat se limitează la lună şi la vecinii cereşti ai pămîntului — Venus şi Marte, care se află la o depărtare, prima de 39 milioane şi al doilea de 55 milioane km (cînd se află în situaţia cea mai apropiată de pămînt).

Cu ce viteză trebuie executat zborul pentru a atinge cel mai apropiat astru ceresc?

Să presupunem că ne îndreptăm, în rachetă, spre lună cu viteza unui avion de pasageri — de 525 km pe oră. Teoretic, ar trebui să străbatem distanţa dintre pămînt şi lună în 30 de zile. Dar nu putem ajunge la lună cu ajutorul unui astfel de regim de acţiune a motoarelor: consumul de combustibil, chiar şi atomic, ar fi fantastic de mare.

Există, totuşi, posibilitatea de a se micşora de mii de ori cantitatea de combustibil necesar şi a-l reduce pînă la o mărime acceptabilă. Pentru aceasta e necesar ca la decolare să i se transmită navei un avînt iniţial. Datorită vitezei căpătate în felul acesta, nava va înfăptui întreg zborul cu motorul închis, în virtutea inerţiei. In aceste condiţii, pentru zborul în lună şi în planetele apropiate, Venus şi Marte, viteza zborului va fi de 11,1—11,6 km pe secundă, iar pentru zborul în celelalte planete de 13,5—16,3 km pe secundă.

Calculele arată că este necesară cea mai mică cantitate de combustibil cu condiţia ca nava să fie pornită din prima clipă cu viteza necesară. Dar acest lucru ar fi însoţit de crearea unei supraîncărcături (gravitaţie sporită) în interiorul navei şi pe care organismul omenesc n-ar putea-o suporta. După cum se ştie, corpul omenesc, care suportă uşor orice viteză este foarte sensibil faţă de schimbarea ei. Experienţa arată că mărirea vitezei nu trebuie să depăşească 40—50 metri pe secundă.

In astfel de condiţii, prin viteza scurgerii gazelor din rachetă, egală cu 4 km pe secundă, cantitatea de combustibil necesară înfăptuirii zborului în lună trebuie să întreacă greutatea unei nave goale cam de douăzeci de ori. Amintim că, conţinutul unui ou de găină întrece numai de 11 ori greutatea coajei goale.

Dar şi construirea unei astfel de nave depăşeşte posibilităţile tehnicii actuale. Pentru a uşura rezolvarea acestei probleme, K. E. Ţiolkovski a propus construirea unei staţiuni interplanetare — un satelit artificial al pămîntului, de unde astronauţii să pornească mai departe.

Această staţiune se va roti în jurul pămîntului la o înălţime de cîteva sute de kilometri şi, ca şi luna, nu va cădea pe suprafaţa planetei noastre, datorită tocmai mişcării sale repezi. Pentru a ajunge la staţiunea interplanetară, nava trebuie să zboare cu o viteză de 8 km. pe secundă.

Pornind de pe staţiunea interplanetară mai departe spre lună, Venus sau Marte, racheta poate merge cu o viteză de 3,1—3,6 km. pe secundă. Staţiunea interplanetară va fi ca un fel de trambulină de pe care omul va putea să pătrundă în spaţiul cosmic.

Se presupune că primii sateliţi artificiali vor fi nişte automate care vor trimite pe pămînt indicaţiile aparatelor, cu ajutorul radio semnalelor. După aceşti „informatori" automaţi vor urma rachetele cu echipaj.

Zborul poate fi împărţit în etape fără a recurge la construirea unei staţiuni interplanetare. Să ne închipuim că, de pildă, nava cosmică porneşte de pe suprafaţa pămîntului şi, desfăşurînd o viteză de opt km. pe secundă, la înălţimea de 200—300 km. se transformă într-un satelit artificial al planetei noastre. Rachetele ajutătoare aduc pe nava-satelit încărcături anexe şi combustibil necesare pentru a se continua zborul. Căpătînd „întăriri", nava porneşte spre ţinta fixată.

Primele nave cosmice vor înfăptui zboruri în jurul lunei, apoi în jurul planetelor vecine fără a ateriza pe suprafaţa lor. Pentru astfel de raiduri e nevoie de rachete cu dimensiuni mult mai mici şi mult mai simplu construite, decît pentru zborul cu aterizare.

In viitor, se vor putea face zboruri pe Venus şi Marte cu aterizare. Pentru frînarea vitezei navei poate fi folosită atmosfera planetei respective. Racheta îşi va scoate aripile şi va coborî, planînd.

Pentru a înfăptui un zbor circular în jurul globului pămîntesc, racheta are nevoie de o oră şi jumătate. Zborul în jurul lunei cu întoarcerea pe pămînt va dura 10 zile şi 10 nopţi iar călătoria în Venus şi Marte cu întoarcerea pe pămînt va necesita un an.

Pe o porţiune de drum care va depăşi 99% din întregul traseu, nava cosmică se va mişca în virtutea inerţiei. Astronauţii nu vor simţi în acest timp acţiunea forţei de gravitaţie; din momentul opririi motorului ei se vor trezi într-o lume, fără greutate.

Din experienţa zilnică se ştie că lipsa de scurtă durată, a forţei gravităţii nu este dăunătoare omului. Dacă se va dovedi însă că o lipsă de greutate, de lungă durată dăunează omului, atunci, obligînd nava să facă mişcări de rotaţie, se poate crea o forţă centrifugă care o va înlocui pe cealaltă, absentă.

Crearea, în cabina navei cosmice, a unei atmosfere cu compoziţie şi umiditate prielnică organismului omenesc, alimentarea astronauţilor cu hrană, protecţia împotriva razelor ultraviolete ale soarelui şi razelor cosmice care străbat spaţiul interplanetar nu prezintă greutăţi pentru tehnica contemporană.

Legătura navei cosmice cu pămîntul şi cu celelalte nave care zboară în spaţiul interplanetar cu ajutorul undelor de radio dirijate este pe deplin realizabilă pentru tehnica actuală de radio.

Dintre primejdiile care ameninţă pe astronauţi în spaţiul interplanetar, cea mai serioasă ar fi ciocnirea cu meteoriţii şi asteroizii. Dacă primejdia întîlnirii cu un asteroid ameninţă nava în mod practic numai într-un zbor dincolo de orbita lui Marte, lovirea unui meteorit de nava cosmică e posibilă de-a lungul întregului sistem solar.

E adevărat că, în majoritatea lor, meteoriţii sînt mai mici ca un fir de nisip, dar se pot întîlni şi meteoriţi mari — cît un pietroi mare, care dacă s-ar ciocni de nava interplanetară sau de satelitul artificial ar duce la pieirea lor.

Lupta cu primejdia ce o prezintă meteoriţii este uşurată de faptul că orbitele pe care se rotesc unele roiuri de meteoriţi şi asteroizii mari sînt bine studiate. De aceea, întîlnirile cu ei pot fi evitate. In lupta cu primejdia ce o prezintă roiurile necunoscute de meteoriţi şi asteroizii mici pot fi folosite instalaţiile de radar, care semnalează la timp pericolul.

Tehnica actuală se ocupă mult de crearea mijloacelor de transport prin rachetă, care va mări cu mult comunicaţiile între diferite puncte ale globului pămîntesc. Dar rachetele contemporane sînt încă prea greoaie şi prea puţin trainice, fapt ce nu permite încărcarea lor cu o rezervă de combustibil necesară pentru zborurile interplanetare: motoarele de rachetă nu rezistă la presiuni destul de înalte, iar la temperaturi foarte înalte, se aprind.

Pentru zborurile interplanetare e nevoie de rachete de o construcţie foarte uşoară, de motoare mai perfecţionate.

Există, însă, încă o posibilitate de îmbunătăţire a indicilor rachetei simple, care constă în aceea că pînă la pornirea ei să i se dea viteză cu ajutorul altei sau altor rachete, adică să se recurgă la sistemul aşa numitelor „rachete compuse".

Dacă prin 1930 racheta cu lichid se ridica pînă la înălţimea de 13 km. în 1949 racheta compusă atingea înălţimea de 400 km. După cum s-a anunţat nu de mult în declaraţia guvernului sovietic, tehnica actuală permite transportul proiectilelor cu reacţie la mii de kilometri.

In comparaţie cu distanţele care ne despart de corpurile cereşti, recordurile actuale de înălţime şi distanţă, realizate de rachete, par foarte modeste. Dar din punctul de vedere al vitezei, şi acesta e lucrul principal, aceste succese sînt foarte importante: e suficient să se mărească de 3 ori viteza pe care o poate desfăşura o rachetă actuală, pentru a se crea un satelit artificial al pămîntului, iar mărirea de patru ori a acestei viteze îngăduie să se ajungă la lună.

Cel mai important indice al gradului de perfecţionare a rachetei este viteza scurgerii gazelor din ajutajul (duza) motorului ei. Din rachetele contemporane cu lichid, gazele ies cu o viteză de 2—2,5 km pe secundă. Se poate presupune că această viteză va putea fi mărită pînă la 3.5—4 km pe secundă

O altă problemă, de rezolvarea căreia depinde succesul, este mărirea rezervei relative de combustibil. In ziua de azi, greutatea combustibilului purtat de racheta cu lichid întrece cu ceva mai mult de trei ori greutatea rachetei goale. Se poate spera să se ajungă la dublarea acestei corelaţii. Realizarea acestui lucru şi viteza de scurgere a gazelor, de care s-a vorbit, ar putea da o viteză de peste 7 km. pe secundă. Aceeaşi rachetă ar putea atinge viteza cosmică.

Dar în rachete poate fi folosit nu numai combustibil termochimic (obişnuit) ci şi atomic. Din racheta atomică şuvoiul de gaze va ţîşni cu o viteză colosală. De aceea, racheta atomică nu trebuie încărcată cu o mare rezervă de combustibil şi ea va putea desfăşura o viteză foarte mare.

Dar racheta atomică e o chestiune de viitor. Tehnica contemporană nu cunoaşte încă materialele care să poată rezista la temperaturile şi presiunile obţinute în rachetele atomice. O altă greutate care va trebui învinsă de constructorii rachetei atomice este necesitatea de a găsi mijloace de apărare împotriva radiaţiilor radioactive.

Se poate presupune că primele zboruri cosmice vor fi înfăptuite pe rachete cu lichid obişnuite, care folosesc arderea, un fenomen pe care omul îl cunoaşte din vremuri străvechi.

★

Poporul sovietic, care foloseşte realizările ştiinţei şi, deopotrivă, energia atomică, pentru scopuri paşnice, va crea noi corpuri cereşti — staţiuni interplanetare şi nave cosmice, pentru a pătrunde tot mai adînc în tainele Universului şi a spori puterea minţii omeneşti asupra forţelor naturii.

(Din „Komsomolskaia Pravda")

Viața A. R. L. U. S.

Sarcinile comitetelor regionale și raionale în pregătirea și desfășurarea Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice

Ne mai despart doar cîteva săptămîni de Luna Prieteniei Romino-Sovietice.

Luna Prieteniei din anul acesta va constitui un prilej de afirmare și mai puternică a dragostei nemărginite și a recunoștinței fierbinți a oamenilor muncii din patria noastră față de marele popor sovietic, care ne-a adus libertatea și care ne dă un ajutor multilateral și frățesc în lupta pentru înflorirea țării noastre.

Acțiunile ce se vor desfășura în cadrul Lunii Prieteniei vor fi strîns împletite cu pregătirile oamenilor muncii în întîmpinarea cu cinste a celui de al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn, eveniment istoric în viața poporului nostru.

In această perioadă, organizațiile A.R.L.U.S. au datoria să desfășoare o muncă cultural-politică de masă și mai intensă, pentru a îndeplini cu succes sarcinile care le revin în sărbătorirea Lunii Prieteniei Romino-Sovietice și aniversarea a 10 ani de existență a A.R.L.U.S.-ului.

Planul pentru pregătirea și desfășurarea Lunii Prieteniei Romino-Sovietice din acest an prevede o serie de acțiuni de masă, în cadrul cărora organizațiile A.R.L.U.S. sînt chemate să asigure participarea a milioane de oameni ai muncii din țara noastră, cu scopul de a realiza o și mai intensă popularizare a măreților înfăptuiri ale popoarelor sovietice, a experienței sovietice, a culturii și artei sovietice, a luptei hotărîte a U.R.S.S. pentru pace.

Adunările festive de deschidere a Lunii Prieteniei, Zilele tehnicii și agrotehnicii sovietice, Decada cîntecului și dansului pe tema prieteniei romino-sovietice, Săptămîna presei și cărții sovietice, Festivalul filmului sovietic, Săptămîna muzicii clasice ruse și sovietice, Săptămîna teatrului sovietic, marile serbări ale prieteniei romino-sovietice, manifestările cultural-sportive, ciclurile de manifestări (conferințe, referate, etc.) și multe altele, sînt menite să ducă la o și mai intensă popularizare a măreților realizări ale popoarelor sovietice, a neîntrecutelor cuceriri ale științei, artei și tehnicii sovietice, a luptei hotărîte a U.R.S.S. pentru pace și libertatea popoarelor, a ajutorului dezinteresat pe care-l acordă Uniunea Sovietică țării noastre.

Pregătirea și organizarea temeinică a acestor acțiuni cere din partea organizațiilor regionale, raionale și a cercurilor A.R.L.U.S. mobilizarea tuturor forțelor.

★

Pentru a asigura înfăptuirea multiplelor sarcini pe care le necesită organizarea temeinică a acțiunilor din cadrul Lunii Prieteniei va trebui să folosim în mod creator întreaga experiență acumulată de către organizațiile noastre în decursul celor 10 ani de existență, va trebui să folosim forme noi de muncă, corespunzătoare sarcinilor care le pune această măreață sărbătoare a poporului nostru; va trebui să îmbunătățim din rădăcini metodele de muncă și de conducere ale organizațiilor A.R.L.U.S.

In îndeplinirea acestor sarcini, un rol deosebit de important revine organelor de conducere regionale și raionale — comitetele.

Încă în aprilie anul acesta, la consfătuirea cu birourile regionale A.R.L.U.S., s-a dezbătut printre principalele probleme și rolul comitetelor regionale și raionale ca organe de conducere și control. A fost combătută atunci tendința nejustă a unor organizații regionale și raionale de subapreciere a comitetelor ca organe de conducere, atitudinea de nesocotire a principiilor democratice ale organizației noastre.

La recenta consfătuire pe țară, din 6—8 septembrie a. c., la care au participat secretarii comitetelor regionale și raionale, s-a ridicat din nou, cu deosebită tărie, problema îmbunătățirii muncii de conducere a comitetelor regionale și raionale și, legat de aceasta, problema îmbunătățirii muncii de organizare și activizare a unui larg activ obștesc în jurul fiecărei organizații, activ care să asigure și să dea activității Asociației noastre un larg caracter de masă.

In activitatea de pînă acum, multe din organizațiile noastre au obținut realizări în această privință. Astfel, o serie de organe, cum sînt comitetele regionale A.R.L.U.S. din Regiunea Autonomă Maghiară, Cluj, Stalin și altele țin regulat ședințe de comitet, dezbat problemele principale ale muncii, luînd măsuri și hotăriri corespunzătoare. Unii membri ai comitetelor din aceste organizații sînt antrenați în îndeplinirea unor sarcini concrete ale organizației respective.

Prelucrarea planului Lunii Prieteniei cu comitetele regionale a scos încă o dată la iveală faptul că există nenumărate posibilități de a ridica activitatea de conducere a comitetelor regionale și raionale la un nivel superior. Nenumărați membri ai acestor comitete, mai ales din regiunile Constanța, Bacău, București ș. a. și-au exprimat dorința de a participa mai activ și a aduce o contribuție mai concretă la desfășurarea muncii organizațiilor regionale și raionale. Cu acest prilej a mai reieșit însă că atît birourile comitetelor regionale amintite, cît și cele dintr-o serie întreagă de alte regiuni, au subapreciat rolul comitetelor, nu au creat condițiile necesare pentru ca membrii comitetelor să-și poată exercita rolul care le revine în munca Asociației noastre. Aceste birouri s-au postat pe poziția de a rezolva toate sarcinile organizației numai cu activul salariat, fapt ce a dus deobicei la o muncă slabă, necorespunzătoare.

In unele organizații regionale și în special în organizațiile raionale, mai persistă o confuzie dăunătoare în ceea ce privește raporturile care trebuie să existe între biroul comitetului regional, ori raional, și comitetul regional, respectiv raional. In cadrul recentei consfătuiri, din discuțiile purtate de către o serie de secretari raionali, a reieșit destul de limpede acest fapt. De pildă, biroul comitetului raional Hunedoara socotește necesar să folosească pe unii membri ai comitetului și pe președintele acestuia doar în rezolvarea unor probleme de transport și administrative, iar biroul comitetului raional Satu Mare a mers pînă acolo că a găsit că are căderea să controleze activitatea comitetului. Din aceste exemple ca și din multe altele reiese clar că tocmai în această înțelegere profund greșită a raporturilor ce trebuie să existe între biroul comitetului regional și ceilalți membri ai comitetului își are originea subaprecierea rolului comitetelor ca organe de conducere.

Pentru a înlătura această confuzie și a crea condiții comitetelor regionale și raionale ca să devină adevărate organe de conducere, trebuie să fie limpede pentru toate birourile regionale și raionale faptul că birourile sînt organe de lucru operative, care coordonează activitatea organizațiilor regionale și raionale între ședințele de comitet. **Birourile regionale și raionale sînt organe subordonate comitetului.** Ele au datoria să informeze regulat comitetul asupra modului în care-și duc activitatea. Comitetele regionale și raionale au dreptul și datoria de a controla munca birourilor regionale și raionale, de a lua hotăriri cu privire la activitatea viitoare a organizațiilor A.R.L.U.S. și de a trasa sarcini acestor organizații. **Intregul comitet ca organ de conducere răspunde de felul cum se desfășoară activitatea în organizația respectivă.** Birourile regionale și raionale sînt obligate să țină la curent pe toți membrii comitetului asupra felului cum se desfășoară întreaga activitate și să propună în planurile de muncă sarcini concrete pentru fiecare membru din comitet.

Organizarea și desfășurarea Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice pune sarcini deosebit de importante și de mare răspundere în fața comitetelor regionale și raionale. Numai prin participarea activă a tuturor membrilor comitetelor se va putea asigura îndeplinirea cu succes a acestora. Comitetele regionale și raionale trebuie să repartizeze fiecărui membru sarcini concrete ce reies din planul Lunii Prieteniei. Comitetul poate stabili și repartiza unor membri ai săi să răspundă, de pildă, de organizarea Zilelor tehnicii sovietice, ori Zilelor agrotehnicii sovietice, de organizarea Săptămînii cărții și presei sovietice etc. De asemenea se poate stabili ca unii membri ai comitetelor regionale să îndrumeze și să controleze activitatea anumitor organizații raionale; iar cei ai comitetelor raionale să răspundă de activitatea unui grup de 3-4 cercuri.

In afară de repartizarea unor sarcini concrete fiecărui membru al comitetului, **un factor deosebit de important este controlul îndeplinirii acestor sarcini.**

Birourile regionale și raionale trebuie să organizeze temeinic evidența hotărîrilor luate și a sarcinilor stabilite de comitet. Indeplinirea acestor sarcini trebuie să fie analizată periodic în ședințele de comitet. Aceste ședințe trebuie să fie cu grijă pregătite, cu ordinea de zi bine stabilită, iar materialele care cuprind problemele ce urmează să fie dezbătute trebuie să fie trimise membrilor comitetului cu cel puțin 8 zile înainte de ședință. In felul acesta, fiecare membru al comitetului va avea posibilitatea să se pregătească temeinic și să participe activ la dezbaterea problemelor ce se vor discuta.

Este necesar ca atunci cînd se discută probleme mai importante, comitetele regionale și raionale să adopte hotăriri, a căror îndeplinire să fie obligatorie pentru întreaga organizație regională ori raională.

In această perioadă, birourile regionale și raionale au datoria să informeze pe membrii comitetelor asupra sarcinilor ce le-a pus Consiliul General A.R.L.U.S. în fața fiecărei organizații în consfătuirea din 6-8 septembrie a. c.; ele vor trebui să supuie aprobării comitetelor regionale și raionale măsurile ce trebuie luate pentru pregătirea temeinică a acțiunilor ce se vor desfășura în cadrul Lunii Prieteniei.

Lichidînd lipsurile din activitatea de pînă acum și trecînd de îndată la aplicarea acestor măsuri, organizațiile noastre vor putea crea condițiile pentru ca toate comitetele regionale și raionale să devină organe de conducere care să asigure îndeplinirea cu succes a sarcinilor multiple ce stau în fața Asociației noastre în această perioadă.

De deosebită însemnătate este atragerea și folosirea unui larg activ obștesc de către fiecare organizație A.R.L.U.S.

In această privință trebuie să amintim că unele organizații regionale și raionale, care au înțeles în mod just necesitatea antrenării și folosirii unui activ obștesc în munca lor, reușesc să-și îndeplinească sarcinile în mod satisfăcător. Astfel, comitetul raional Pașcani, de pildă, a folosit cu succes un activ de conferențiari format din agronomi, care în cadrul campaniei agricole de vară a ținut la sate numeroase conferințe, a purtat discuții, convorbiri etc. Același lucru se desprinde și din activitatea comitetelor raionale Piatra Neamț și Giurgiu. Comitetul raional Sighișoara are un grup de activiști voluntari cu ajutorul cărora poate desfășura o cuprinzătoare muncă de instruire a cercurilor sătești, iar o serie de organizații regionale, cum sînt Constanța, Timișoara, Iași au pe lîngă comitetele regionale un activ obștesc care elaborează conferințe, se ocupă de activitatea cercului de documentare științifică etc.

Realizările din regiunile și raioanele amintite nu caracterizează, din păcate, întreaga noastră activitate. Antrenarea activului obștesc, chiar și acolo unde s-a făcut aceasta, are un caracter sporadic. Birourile regionale și raionale n-au reușit încă să ducă cu membrii acestui activ o muncă sistematică, organizată. Ele nu instruiesc periodic acest activ. Nu-l informează asupra problemelor curente ale organizației, pentru ca aceștia să poată participa efectiv la îndeplinirea sarcinilor ce se pun în fața organizațiilor A.R.L.U.S.

Lipsurile în munca cu activul obștesc își au în mare măsură rădăcina în faptul că multe organizații regionale și raionale n-au înțeles nici pînă acum că sarcinile care stau în fața Asociației noastre nu pot fi îndeplinite numai cu activiștii salariați și că datoria organizațiilor noastre este de a antrena în muncă cît mai mulți oameni.

Birourile regionale și raionale au datoria să lichideze de îndată metodele birocratice de lucru cu activul obștesc. Trebuie înlăturată fără întîrziere practica „listelor de activ obștesc", care a prins rădăcini în unele regiuni și raioane. Să lucrăm mai puțin cu hîrtiile și mult mai mult cu OAMENII vii, pe care să-i stimulăm, cărora să le acordăm încredere și să le creiem condițiile ca să contribuie din plin la munca patriotică ce o desfășoară Asociația noastră.

Luna Prieteniei Romino-Sovietice trebuie să constituie cel mai bun prilej de a antrena în jurul organizațiilor A.R.L.U.S. un larg activ obștesc. Și există nenumărate posibilități pentru aceasta! Activul obștesc trebuie să fie constituit în primul rînd din acei oameni care au vizitat cu diferite ocazii U.R.S.S., acei care au studiat ori au fost la perfecționare și specializare în U.R.S.S. Acești oameni, care au văzut cu proprii lor ochi minunatele realizări ale oamenilor sovietici, sînt plini de dorința să devină militanți activi pentru popularizarea în masele largi de oameni ai muncii a realizărilor și experienței sovietice. In afară de aceasta, în cadrul activului obștesc trebuie să fie atrași cei mai diferiți oameni ai muncii: muncitori, țărani muncitori, profesori, ingineri, tehnicieni etc. Numai în felul acesta vom putea să realizăm în mod competent și organizat sarcinile care ne revin.

Muncind în mod creator, lichidînd formalismul din munca noastră, folosind aportul prețios ce-l putem obține din partea tuturor membrilor comitetelor regionale și raionale, vom întări organizația noastră, vom crea condițiile pentru obținerea de noi succese în întărirea și consolidarea prieteniei veșnice romino-sovietice.

In ajutorul echipelor artistice participante la Decada cîntecului și dansului pe tema prieteniei romino-sovietice

Printre acțiunile importante ce se vor desfășura în cadrul Lunii Prieteniei Romino-Sovietice din anul acesta se află și Decada cîntecului și dansului pe tema prieteniei romino-sovietice.

La manifestările organizate în cadrul acestei decade vor participa echipe artistice ale întreprinderilor, instituțiilor, căminelor culturale, care vor prezenta un bogat și variat repertoriu de cîntece și dansuri românești și sovietice.

In sprijinul activității de pregătire a echipelor participante la decadă, Consiliul General A.R.L.U.S. și Casa Centrală a Creației Populare au editat o serie de materiale artistice ajutătoare ca, de pildă, caiete culturale, partituri etc. Aceste materiale sînt difuzate prin organizațiile A.R.L.U.S., sindicale și cămine culturale.

Publicăm mai jos cîntecul „Cu voi, frați iubiți sovietici" de Ovidiu Varga, pe versuri de Vlaicu Birna, apărut în partitură și recomandat pentru repertoriul decadei.

CU VOI, FRAȚI IUBIȚI SOVIETICI

Solo și cor

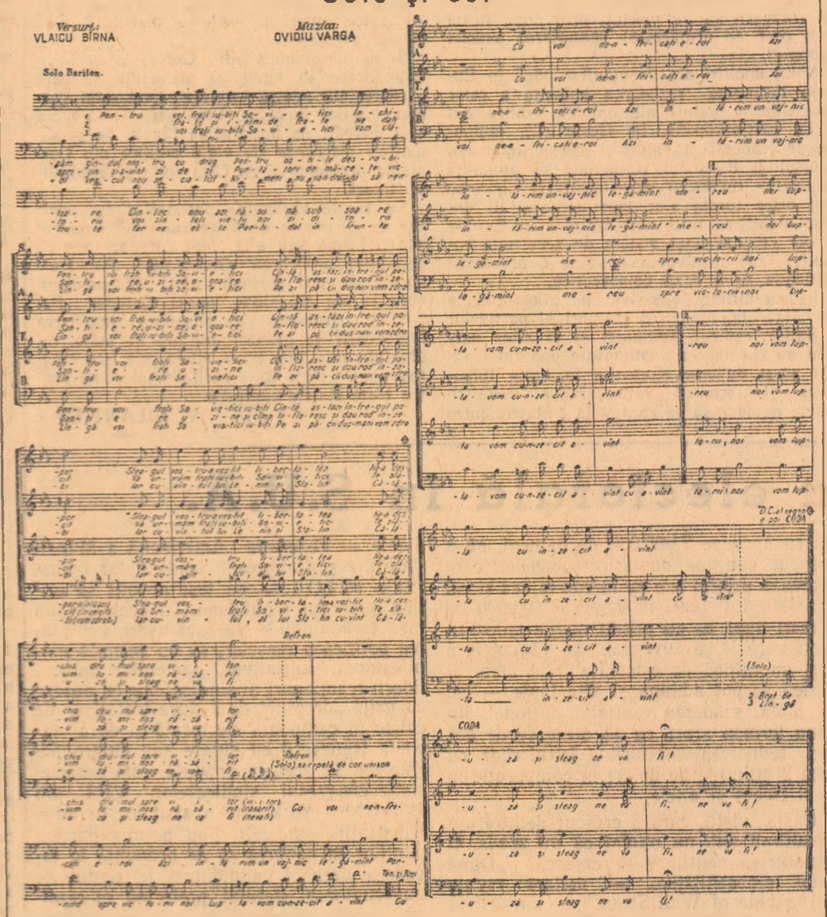

Solo:

Pentru voi, frați iubiți sovietici
Inchinăm gîndul nostru cu drag
Pentru oștile dezrobitoare
Cîntec nou azi răsună sub soare

Cor:

Pentru voi, frați iubiți sovietici
Cîntă azi întregul popor
Steagul vostru a vestit libertatea
Ne-a deschis drumul spre viitor

Refren:

Cu voi, neînfricați eroi
Azi întărim un vajnic legămînt
Pornind spre victorii noi
Lupta-vom cu-nzecit avînt!

II

Braț de frate și inimi de frate
Ne dați sprijin și avînt zi de zi
Purtători de mărețe victorii
Voi sînteți vieții noi, ziditorii

Șantiere, uzine, ogoare
Înfloresc și dau rod înzecit
Vă urmăm, frați iubiți sovietici
Te slăvim luminos răsărit!

III

Cu voi, frați iubiți sovietici
Vom clădi veacul nou socialist
Nimeni nu va îndrăzni să ne-nfrunte
Far ne este Partidul în frunte.

Lîngă voi, frați iubiți sovietici
Pe ai păcii dușmani vom zdrobi
Iar cuvîntul lui Lenin și Stalin
Călăuză și steag ne va fi.

Laborator în secție

Flacăra din cuptorul Martin a devenit un adevărat vîrtej de foc. Topirea oțelului se apropie de sfîrșit. Dar cum să scoți șarja la timp pentru ca metalul să fie de bună calitate, topit după comandă? Aici nu poți să apreciezi starea metalului „după ochi". In ajutor îți vin aparate de precizie, care fac analiza oțelului.

Platforma de lucru a secției cuptoarelor Martin de la uzina „Zaporojstal". Ivan Kaiola, tînăr oțelar care lucrează după metode rapide povestește despre ceea ce este nou în munca sa.

El scoate cu o lingură mare de metal din cuptor metalul lichid și îl toarnă într-un pahar, tot de metal.

— Această probă de metal răcit — explică el — era dusă înainte de un ajutor de oțelar în laborator. De acolo ne comunicau componența chimică a metalului.

Acest laborator se afla undeva dincolo de pereții secției și pînă aflam rezultatul analizei treceau 10—12 minute, iar noi prețuim fiecare minut. Acum lucrurile stau altfel.

Kaiola ia proba de metal și pleacă în laboratorul care acum se află în secție. Oțelarul se apropie de un aparat numit carbometru. Cu ajutorul acestuia, oțelarul stabilește cantitatea de carbon aflată în metal. Mai departe, proba trece la alt aparat. Oțelarul privește printr-un ocular. In stiloscop se stabilește cu ajutorul analizei spectrale cantitatea de mangan pe care o conține metalul.

La uzina metalurgică „Ordjonikidze" din Zaporojie se fabrică oțel pentru foile de arc pentru automobile. Metalul trebuie să conțină după standardul de stat 0,25—0,50 procente de mangan. Acest procentaj nu poate fi realizat în cursul topirii fără analiza oțelului în laborator. Inginerii, maiștrii secției, lucrătorii laboratorului central al uzinei au propus să se determine procentajul de mangan din metal cu ajutorul analizei spectrale. Reducînd de 4—5 ori durata analizei, topitorii au redus totodată considerabil consumul de feromangan care trebuie adăugat la topire și care costă atît de mult. Astfel economiile obținute prin acest procedeu sînt de peste trei milioane de ruble într-un an.

...Laboranta de serviciu verifică calculele făcute de Kaiola și constată că sînt juste. Operația care a avut loc de cînd oțelarul a plecat de lîngă cuptor a durat trei minute.

Mutarea laboratorului pe platforma cuptorului permite topitorilor să facă pe loc analiza metalului, repede și cu exactitate. Aceasta, accelerează procesul de topire și reduce rebuturile metalului de peste două ori. Oțelarii care au învățat să mînuiască aparatele vor putea renunța cu timpul la ajutorul laboranților.

Recolte bogate și stabile de fructe

In Proiectul de Directive ale Congresului al II-lea al P.M.R., cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani, sînt prevăzute, printre altele, vaste măsuri pentru dezvoltarea viticulturii și pomiculturii. Astfel, în ce privește pomicultura, se prevede defrișarea pînă în 1957 de livezi bătrîne neproductive și plantarea cu noi livezi cu pomi a 22.000 ha, precum și plantarea a 2000 ha cu arbuști fructiferi. Pînă în 1965, suprafața de livezi în plantații masive va spori la 230.000 ha. Vor spori mult și suprafețele plantate cu pomi și arbuști fructiferi în jurul caselor, la orașe și sate, suprafețele plantate cu nuci și castani comestibili, se vor planta masiv căiși și cireși în Dobrogea și gutui în delta Dunării. „Recolta globală de fructe pe țară — arată Directivele — să ajungă în anul 1956 pînă la cca. 640.000 tone, iar în anul 1965 pînă la cca. 930.000 tone".

Un rol important în această acțiune are îmbunătățirea și completarea regulilor agrotehnice pentru pomicultură, aplicarea lor la timp și la un nivel calitativ superior și organizarea unei acțiuni de masă pentru plantarea și îngrijirea pomilor și pentru combaterea dăunătorilor.

Pentru implinirea acestor sarcini, o mare însemnătate are însușirea creatoare a bogatei experiențe a pomicultorilor sovietici.

Publicăm mai jos un articol în legătură cu experiența pomicultorilor sovietici în asigurarea rodirii anuale a pomilor.

Un factor de seamă în lupta pentru recolte anuale bogate și stabile de fructe este acțiunea de lichidare a periodicității în fertilitatea pomilor fructiferi.

După cum se știe, unele soiuri de meri, în condiții diferite de sol și climă, rodesc ba la un an, ba la doi, ba la trei ani. Soiurile de meri care rodesc în fiecare an dau fructe mai mari. Din această categorie fac parte, de pildă, merii „calvil de zăpadă" larg răspîndiți în Ucraina, „renet Simirenko", „renet Pisgud" ș.a. Soiurile de meri ca „sari-sinap", „rozmarin alb" și altele dau fructe mult mai mici. Ele rodesc deobicei periodic.

Oamenii de știință burghezi susțin, pe nedrept, că periodicitatea de rodire la meri și la alți pomi fructiferi este o particularitate biologică a anumitor soiuri. Știința agrobiologică sovietică și practica colhozurilor și sovhozurilor înaintate au demonstrat că merii de diferite soiuri pot rodi în fiecare an, dacă sînt bine nutriți și nu duc lipsă de apă, dacă se bucură de o agrotehnică superioară, iar coroanele lor sînt curățite potrivit cu particularitățile biologice.

Practica multor colhozuri din R.S.S. Ucraineană dovedește că în regiunile de silvostepă soiul de măr „calvil de zăpadă", dacă e bine îngrijit, dă rod în fiecare an. In regiunile mai secetoase din sud, unde pomii sînt mai slab alimentați cu apă, acest soi de măr rodește periodic. Dacă însă primește din belșug umezeală și substanțe nutritive el rodește anual, chiar și în regiunile secetoase de sud. Soiuri de măr ca „antonovka" și „borovinka", dacă au destulă apă și substanțe nutritive, dau de asemenea rod în fiecare an.

Să luăm, de pildă, cel mai mare sovhoz pomicol din ținutul Krasnodar — sovhozul „Sad-Ghigant". Aici, în anii de după război, s-au efectuat mari lucrări pentru lichidarea periodicității în rodirea merilor. S-au curățit coroanele pomilor fructiferi: au fost rărite coroanele și scurtate ramurile în vederea regenerării pe materialul lemnos de doi-trei ani, în funcție de starea pomilor și de particularitățile soiului respectiv.

Pomicultorii sovhozului efectuează curățirea coroanelor de pomi pentru a li se ridica productivitatea. In acest scop, s-au rărit mult mai atent coroanele, au fost scurtați lăstarii de un an ai vechilor formații roditoare și în creștere care îndeseau coroanele.

Aceasta a contribuit ca aerul și lumina să ajungă mai din belșug la ramurile-schelet din interior și la apariția a noi formații roditoare. Pomicultorii au scurtat lăstarii de un an la o treime din lungime, lăsînd pe ei nu mai puțin de 4—5 muguri. Această curățire a coroanelor a favorizat formarea unei cantități suficiente de ramuri producătoare pentru obținerea de recolte anuale.

La pomii care se află în plină rodire, s-a dat atenție deosebită răririi ramurilor producătoare pentru a obține repartizare egală a lor pe toată tulpina pomilor. La rărire, s-au lăsat ramuri producătoare tinere care nu depășesc șase ani și formații roditoare mai puternice. Ramurile producătoare bătrîne și slabe au fost îndepărtate toate, sau au fost scurtate, ținîndu-se seamă de starea pomului. S-au rărit ramurile producătoare în decurs de 2—3 ani, potrivit cu particularitățile biologice și de soi ale pomilor.

Drept rezultat al bunei îngrijiri, al curățirii coroanelor, pomicultorii din sovhozul „Sad Ghigant" reușesc să obțină în fiecare an recolte mari. De cîțiva ani, sovhozul strînge anual peste 100.000 chintale de fructe. Astfel, recolta medie de mere „renet Simirenko" din sectorul nr. 5 al livezii a fost în anul 1952 de 112 kilograme de pom, iar în anul 1953 — de 224 kilograme. Soiul „renet bumajnii", de pe același sector, a dat în anul 1952 o recoltă medie de fiecare pom de 321 kilograme, iar în anul 1953 de 311 kilograme. Recolte asemănătoare s-au obținut și în alte sectoare.

Indeplinind hotărîrea Plenarelor din septembrie și februarie-martie ale C.C. al P.C.U.S., colhozurile, sovhozurile și S.M.T.-urile folosesc experiența gospodăriilor fruntașe. Ele au desfășurat în anul trecut mari lucrări de îmbunătățire a îngrijirii livezilor. Stațiunile de mașini și tractoare din principalele raioane pomicole și viticole sînt înzestrate cu mașini speciale și cu unelte pentru mecanizarea și îmbunătățirea agrotehnicii atît în livezile tinere cît și în cele care sînt pe rod.

Pomicultorii colhozurilor și sovhozurilor îngrijesc cu perseverență livezile și realizează recolte bogate, îmbunătățind astfel aprovizionarea populației cu fructe.

I. EMELIANOV

In întîmpinarea Lunii Prieteniei

In preajma deschiderii cursurilor populare de limba rusă

In această perioadă, comisiile regionale și raionale de organizare a învățămîntului popular de limba rusă și organizațiile A.R.L.U.S. desfășoară o activitate susținută în vederea deschiderii cursurilor din anul 1954-55. Una din măsurile pregătitoare sînt cursurile de pregătire a profesorilor și cunoscătorilor limbii ruse, cursuri care au fost organizate și se desfășoară în majoritatea regiunilor și raioanelor.

In Capitală peste 180 profesori și cunoscători ai limbii ruse urmează acest curs.

Și în raioanele regiunii București au început pregătirile pentru deschiderea cursurilor populare. Comisia raională din Alexandria împreună cu profesorii, în urma propunerilor venite din cercuri, a stabilit ca pe lîngă cursurile populare ciclul II și III, unde vor învăța toți cei care au absolvit anul trecut, să se organizeze încă 12 cursuri ciclul I.

In raionul Roșiorii de Vede se vor organiza 4 cursuri, unde vor învăța cei care au terminat cele trei cicluri și cei ce au cunoștințe echivalente.

Cercurile A.R.L.U.S. din gospodăriile agricole de stat, colective, S.M.T.-urile din raionul Călărași au trimis la comisia raională propuneri pentru organizarea în unitățile respective a cursurilor populare de limba rusă. Pe baza acestor propuneri, comisia raională din Călărași a organizat un număr de 17 cursuri. De asemenea, comisia și-a propus ca încă în cursul acestei luni să atragă un larg activ obștesc, care să asigure îndrumarea cursurilor deschise.

Datoria comisiilor regionale și raionale, a organizațiilor A.R.L.U.S. este să ducă o susținută și vie agitație pentru a asigura înscrierea la cursuri a cît mai multor oameni ai muncii. Trebuie făcută din timp repartizarea profesorilor la fiecare curs. De pe acum, pe lîngă comitetele raionale cît și pe lîngă fiecare cerc A.R.L.U.S. este necesar să fie atrași oameni calificați care prin îndrumarea lor, să asigure ridicarea permanentă a nivelului cursurilor.

Broșuri noi despre știința și tehnica sovietică

Consiliul General A.R.L.U.S. și Institutul de Documentare Tehnică au inițiat publicarea unei serii de broșuri cuprinzînd traduceri de materiale și note bibliografice în legătură cu unele metode și procedee noi inițiate de știința și tehnica sovietică.

De curînd, au apărut încă două broșuri: „Știința și tehnica sovietică în ajutorul muncitorilor și maiștrilor din construcții" și „Știința și tehnica sovietică în ajutorul muncitorilor și maiștrilor din industria petroliferă".

Prima broșură care se adresează muncitorilor și maiștrilor din construcții, cuprinde un articol în legătură cu noul procedeu al sudării electrice prin contact a tablei de oțel pentru învelitori, procedeu care înlocuiește foarte avantajos pe acela al îmbinării în falțuri culcate. Un loc important ocupă în broșură o expunere asupra betonurilor speciale (betonuri pentru construcții hidrotehnice și subterane, betonuri rezistente la acizi, refractare, activate, ușoare, celulare).

In broșura **„Știința și tehnica sovietică în ajutorul muncitorilor și maiștrilor din industria petroliferă"**, se publică un articol al sondorului sovietic fruntaș S. Fatkuliev asupra noilor sale metode de simplificare a tubajului și de foraj rapid fără material de îngreunare a noroiului. In continuare, se publică două ample extrase privind „Organizarea lucrărilor de explorări geologice" și „Tehnica securității și igiena industrială în forajul cu sondeze". Se publică și sumarul revistei „Neftianoe hoziaistvo" nr. 4—1954, precum și culegerea bibliografică „Organizarea muncii la foraj și extracție".

Prin conținutul lor, materialele din aceste broșuri prezintă deosebit interes pentru muncitorii și maiștrii din ramurile respective de muncă. Este o datorie a organizațiilor A.R.L.U.S. de a le populariza și difuza printre cei interesați, contribuind astfel ca bogatele învățăminte ale științei și tehnicii sovietice să fie însușite și aplicate larg.

Ne scriu corespondenții

La ședința de prelucrare a planului de acțiuni ce se vor desfășura cu prilejul Lunii Prieteniei în raionul Însurăței, din regiunea Galați, numeroși participanți au făcut prețioase propuneri și sugestii.

In cadrul acestei ședințe s-a alcătuit și comisia operativă care va răspunde direct de buna desfășurare a manifestărilor înscrise în planul de acțiune.

Ion MIRICA
corespondent

★

Printre acțiunile mai importante prevăzute în planul de muncă al comitetului raional A.R.L.U.S. Bujoru — regiunea Galați, se află și organizarea unei expoziții agricole la reședința de raion, a unor consfătuiri la colțurile roșii din G.A.C., G.A.S. și S.M.T. etc.

Ion BORTA
corespondent

★

Comitetul A.R.L.U.S. din raionul Hațeg, în ședința ce a avut loc de curînd cu membrii din birourile cercurilor, a discutat planul în vederea sărbătoririi Lunii Prieteniei Romino-Sovietice.

Printre alte acțiuni ce vor avea loc cu această ocazie, s-a stabilit organizarea, cu ocazia Zilelor agrotehnice, a unor conferințe la gospodăriile agricole colective din Ostrov, Rîu Bărbat, Peștenița, Demșus, ș.a.

Nicu ZBUCHEA
corespondent

LA EXPOZIȚIA AGRICOLĂ UNIONALĂ DE LA MOSCOVA

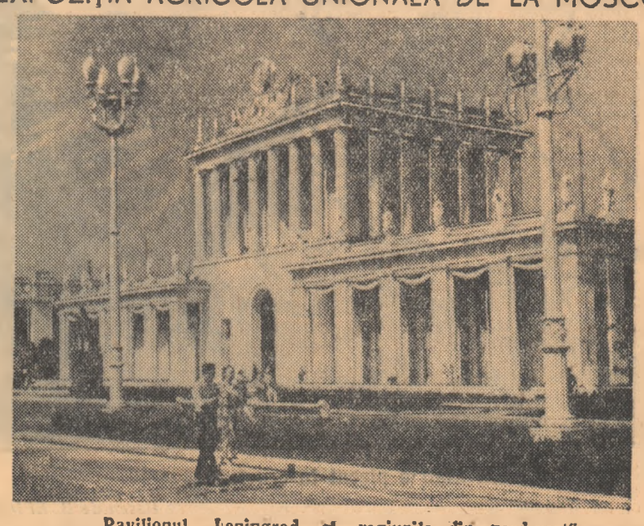

Pavilionul „Leningrad și regiunile din nord-vest".

Popoarele Europei sînt împotriva reînvierii wehrmachtului

După cum se știe, Adunarea Națională a Franței a adoptat o hotărîre care constituie un refuz de a ratifica tratatul cu privire la „comunitatea defensivă europeană". Timp de peste 2 ani, diplomația americană a încercat să obțină crearea faimoasei „comunități", dar toate încercările acestea au dat greș. Cercurilor cirmuitoare ale S.U.A. nu le-au folosit nici amenințările fățișe de a lipsi Franța de „ajutorul" american, nici șantajul, nici intimidarea.

Planul de creare a „comunității defensive europene" a suferit un eșec, deoarece milioane de francezi și de alți europeni iubitori de pace au știut să descopere adevăratul sens al acestei uneltiri americane, pronunțîndu-se hotărît împotriva ei.

Dar cercurile agresive ale S.U.A. și revanșarzii vest-germani nu au renunțat la ideea reînvierii forțelor armate germane. Ei pregătesc noi planuri de înarmare a Germaniei.

Cu mult înainte ca Parlamentul francez să-și fi spus părerea cu privire la „comunitatea defensivă europeană", presa țărilor vest-europene scria despre eventuala acordare a unei așa numite „suveranități" Germaniei occidentale. Era vorba de faptul ca revanșarzii bonniști să primească dreptul de a trece neîntîrziat la reînarmarea Germaniei occidentale în cazul eșecului planurilor de creare a „armatei europene".

Acum, despre aceasta se scrie și se vorbește și mai intens. Luînd cuvîntul la radio, cancelarul Adenauer a declarat că între Bonn, Washington și Londra se și duc tratative cu privire la acordarea „suveranității" Germaniei occidentale. Adenauer a arătat deschis ce anume înțelege el prin acest termen. Și anume — dreptul nelimitat al Germaniei occidentale de a se înarma. În presa americană și în cea vest-germană este discutată problema includerii Germaniei occidentale în Blocul Atlanticului de nord.

„Cei care prezintă asemenea planuri — se spune în Declarația Ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S. — nu ascund faptul că ele sînt necesare pentru a ocoli piedicile de care s-au izbit în Franța adepții politicii „de pe poziții de forță", politică de mult compromisă. Cu alte cuvinte, este vorba ca de data aceasta, în locul unei grupări militare agresive sub forma „comunității defensive europene", să se înjghebeze o altă grupare similară, la care să participe Germania occidentală remilitarizată și în acest fel francezii să fie înșelați prin noua firmă prin care se urmărește camuflarea acestei grupări".

Noile uneltiri ale dușmanilor păcii în Europa întîmpină rezistența hotărîtă a celor mai diferite pături ale opiniei publice din țările vest-europene. În aceste zile, milioane de francezi și englezi, de germani din Apusul și Răsăritul Germaniei se pronunță împotriva reînvierii wehrmachtului german sub orice formă s-ar face aceasta. Ei doresc stabilirea unei păci trainice în Europa și cer crearea unui sistem de securitate colectivă, cer rezolvarea pașnică a problemei germane pe o bază democratică.

La un miting ce a avut loc zilele trecute la Marsilia, numeroși membri ai partidelor socialist, radical, comunist și ai altor partide au chemat în unanimitate poporul francez să-și dubleze eforturile în lupta împotriva reînarmării revanșarzilor bonniști. „Este necesar să se ajungă la tratative între cele patru mari puteri — a spus socialistul Garcen — pentru a rezolva pe cale pașnică problema germană și problema dezarmării generale".

În Anglia, împotriva reînarmării Germaniei occidentale se pronunță milioane de oameni ai muncii, numeroși membri de rînd ai trade-unionurilor și ai Partidului laburist. Împotriva reînvierii wehrmachtului s-au pronunțat membri marcanți ai Partidului laburist, ca de pildă Aneurin Bevan și adepții acestuia. Luînd cuvîntul la un miting desfășurat la Hewton (Lancashire), Harold Wilson, fost ministru al guvernului laburist, a condamnat politica de reînarmare a Germaniei occidentale, pronunțîndu-se în favoarea convocării unei noi conferințe a celor patru puteri în vederea discutării problemei germane.

Și opinia publică din Germania occidentală începe să înțeleagă primejdia pe care o reprezintă pentru interesele poporului german politica dusă de Adenauer. Acest lucru este dovedit de declarațiile făcute de personalități marcante ale vieții politice din Germania occidentală, ca Otto John și Schmidt-Wittmack.

Se ascute vigilența popoarelor europene. Ele nu doresc să vadă wehrmachtul renăscut sub o formă sau alta, fapt care ar face cu neputință unificarea Germaniei. Popoarele doresc un stat german unit, independent, care să nu amenințe pacea Europei. Popoarele europene se pronunță împotriva înjghebării de grupări militare de state, îndreptate una împotriva alteia, ele cer crearea unui sistem de securitate colectivă pentru toate statele europene.

V. SILANTIEV

Campania electorală în S.U.A.

La începutul lunii noiembrie vor avea loc în S.U.A. noile alegeri pentru congres. Va fi aleasă noua componență a Camerei reprezentanților (435 de deputați) și o treime din componența Senatului cuprinzînd 96 senatori. În măsura în care se apropie data alegerilor, în țară se intensifică lupta între cele două partide rivale — ambele aparținînd marelui capital — partidul republican și partidul democrat, luptă pentru controlul asupra lucrărilor congresului, pentru dreptul de a determina politica externă și internă a S.U.A. Judecînd după relatările presei americane, conducerea partidului republican încearcă serioase temeri în ce privește rezultatul apropiatelor alegeri.

Cauza scăderii rapide a influenței partidului de la cîrmă în rîndurile milioanelor de alegători americani trebuie căutată, înainte de toate, în nemulțumirea crescîndă a maselor populare față de politica reacționară a administrației republicane.

Bucurîndu-se de sprijinul deplin al congresului, guvernul a accentuat simțitor, în politica sa externă, orientarea sa agresivă „de pe poziții de forță". În ultima vreme, politica S.U.A. a devenit tot mai aventuristă și provocatoare. Acest lucru este dovedit de activitatea de zi cu zi a Departamentului de Stat care se împotrivește oricăror încercări de slăbire a încordării internaționale. Această politică este elocvent oglindită în înjghebarea de blocuri militare agresive cu ajutorul cărora imperialiștii americani urmăresc dezlănțuirea unui nou război mondial și dominația mondială a monopolurilor americane. Cît privește politica internă a guvernului republican, aceasta este de asemenea practicată în întregime în interesele capitalului monopolist. Măsurile legislative ale guvernului și congresului au dat posibilitate monopoliștilor să-și bage cît mai adînc mîinile în vistieria statului, să jefuiască și să exploateze cu și mai sfruntată nerușinare pe oamenii muncii. Așa, de pildă, la recomandarea guvernului, congresul a aprobat vînzarea către marile monopoluri petrolifere a zăcămintelor petrolifere ale statului, zăcăminte situate de-a lungul litoralului și a căror valoare se ridică la cîteva sute miliarde de dolari.

Ocupîndu-se de campania electorală, revista „Time" a scris recent că situația economică a țării va avea „cea mai mare însemnătate". În această direcție, însă, actualul guvern nu are cu ce să se laude, întrucît politica goanei înarmărilor și a intereselor monopolurilor de a realiza profituri maxime a dus la agravarea continuă a dificultăților economice.

Nu este un secret că, în primul semestru al acestui an, producția de oțel în S.U.A. s-a redus aproape cu 25%, că în numeroase ramuri ale industriei au loc concedieri în masă ale muncitorilor, că numărul muncitorilor numai în industria prelucrătoare s-a redus în decurs de un an cu aproape 2.000.000 de oameni, că a crescut simțitor numărul șomerilor care lucrează parțial sau de la caz la caz și că, spre sfîrșitul lunii iulie, peste 500.000 de șomeri după ce au primit micile indemnizații care li se cuveneau, au rămas fără nici un mijloc de existență. La toate acestea se pot adăuga și alte fapte — ca, de pildă, scăderea venitului național, într-un termen scurt, cu 14 miliarde de dolari, reducerea veniturilor fermierilor cu încă 2 miliarde de dolari în comparație cu anul trecut și altele.

Costul vieții, care a crescut neîntrerupt în ultimii ani, nu numai că nu scade, ci dimpotrivă continuă să crească. „După toate probabilitățile, — declară revista „Magazine of Wall-Street" — nu există nici o speranță în scăderea costului vieții".

Presa monopolizată a S.U.A. face mare zarvă în legătură cu „reformele" fiscale înfăptuite de actualul guvern. Americanul de rînd însă nu poate fi atît de lesne înșelat în ce privește adevăratele țeluri ale acestor măsuri. Lui i se spune că impozitele se reduc cu cîteva miliarde. Or, el știe, din propria experiență, că, de pe urma acestei reduceri ei personal nu va avea nici un folos întrucît povara grea a impozitelor, directe și indirecte, continuă să apese pe umerii lui, cu aceeași putere și chiar cu o putere mai mare. Cine cîștigă însă de pe urma politicii fiscale a guvernului republican? Nu este greu de aflat. Sumele provenite de pe urma reducerii impozitelor, realizate numai în primul semestru al acestui an de societatea „General Motors" ar fi fost suficiente pentru construirea a 38.000 de locuințe. Această cifră este mult mai mare decît suma prevăzută în programul construcțiilor de locuințe pentru întreaga țară aprobat de congres.

Sesiunea congresului celei de a 83-a legislaturi care și-a încheiat lucrările în august, și care s-a desfășurat într-o atmosferă de isterie deșănțată, a adoptat o serie de legi îndreptate spre înăbușirea drepturilor politice și cetățenești ale oamenilor muncii. Această sesiune a arătat deosebit de grăitor că republicanii și democrații acționează în comun în ofensiva lor împotriva intereselor oamenilor muncii americani. Cele două partide din congres colaborează strîns în probleme de politică externă, democrații nu numai că au votat împreună cu republicanii uriașul buget militar, ci au și criticat programul guvernamental al producției de armament ca „insuficient".

Campania electorală din S.U.A. se desfășoară într-o atmosferă de creștere a nemulțumirilor și de activizare a maselor largi populare. Acest fapt rezultă și din intensificarea luptei greviste în țară și din alte fapte care dovedesc hotărîrea oamenilor muncii de a da o replică reacțiunii. Sub presiunea membrilor de rînd și a organizațiilor sindicale locale, liderii reacționari ai celor două mari organizații sindicale — Federația Americană a Muncii (A.F.L.) și Congresul Sindicatelor industriale (C.I.O.) — au fost nevoiți să critice guvernul republican. În același timp însă străduindu-se să încătușeze activitatea politică a maselor, să nu permită manifestarea inițiativei oamenilor muncii, liderii reacționari ai sindicatelor își păzesc cu grijă „dreptul" de a duce tratative de culise în campania electorală și de a încheia tranzacții cu cutare sau cutare politicieni. În această privință, este caracteristic congresul sindicatelor A.F.L. din statul New York care a avut loc în iulie. Birocrații sindicali n-au permis participanților la congres să se pronunțe în favoarea vreunei candidaturi la postul de guvernator al statului, preferînd să rezolve această problemă pe cale lăturalnică, în culise. De asemenea, ei n-au permis ca congresul să se pronunțe împotriva orientării agresive a politicii externe a guvernului.

O asemenea poziție a lacheilor zeloși ai monopolurilor stîrnește indignarea oamenilor muncii.

În ciuda teroarei și represiunii, organizațiile progresiste din America participă activ la campania electorală, desfășurînd-o sub lozincile luptei pentru pace și democrație, pentru apărarea drepturilor și intereselor oamenilor muncii. Ele cheamă pe alegători să nu voteze la alegeri cu atîtătorii la război, cu obscurantiștii fasciști, cheamă să asigure alegerea adversarilor macarthysmului, a partizanilor coexistenței pașnice a poporului american cu popoarele celorlalte țări.

I. LAPIȚKI

(Extrase din articolul apărut în „Trud").

În cîteva cuvinte

● Nu de mult, „Buletinul informativ al regimentului austriac 112 de artilerie de munte" (există și o asemenea „presă" în Austria!) a chemat pe soldășoii hitleriști, care au slujit în această unitate să participe la o „mare întîlnire", proiectată pentru luna septembrie, în orașul Graz. La această „întîlnire", afirmă redactorii buletinului fascist, „trebuie să participe camarazii noștri din Stiria, Carinthia, Tirol, Forarelberg și Salzkammergut. Nimeni nu trebuie să se sperie din pricina distanțelor mari. În comparație cu cele pe care le-am străbătut în Răsărit, ele nu sînt prea mari".

Limbajul insolent al fițuicii fasciste arată în chip grăitor ce fel de amintiri și ce anume planuri de viitor nu dau pace acestor epave hitleriste.

● „Ajutorul" american constituie un mijloc de accelerare a militarizării Japoniei. Este semnificativ acordul semnat cu cîteva luni în urmă între S.U.A. și Japonia, în virtutea căruia Japonia trebuie să cumpere grîne — inclusiv grîu — în valoare de 50.000.000 dolari, iar 20% din fondurile realizate din vînzarea grînelor trebuie folosite — sub controlul S.U.A. — pentru extinderea industriei japoneze de război. Restul de 80% vor fi folosite pentru plasarea comenzilor militare ale S.U.A. în Japonia.

„Dacă aceasta se cheamă „ajutor", atunci ce se cheamă jaf?" — se întreabă pe bună dreptate oamenii simpli din Japonia.

● În ultimul număr al săptămînalului englez „Tribune", redactorul acestuia, Micle Pout scrie că adevăratele țeluri ale politicii cîrmuitorilor bonniști au devenit cît se poate de limpezi. Adenauer „nu a fost niciodată interesat în unificarea Germaniei. Fiecăreala sa cum că ar fi gata să ducă tratative, nu a fost decît un paravan... Cît timp va folosi Anglia influența ei pentru a apleca balanța în favoarea lui Adenauer și împotriva lui Mendès-France? — întreabă redactorul revistei „Tribune". — A sosit neîndoielnic timpul să se înceteze cu acest fel stupid de a face curte lui Adenauer și cu politica primejdioasă de intimidare a Franței".

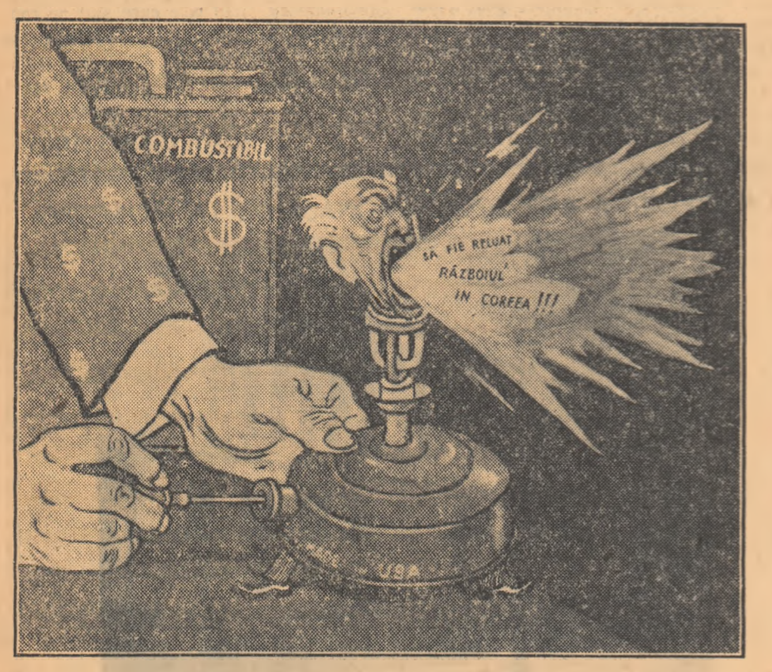

Li Sîn Man a plecat în cruciadă...

Desen de B. EFIMOV

Tîrgul de la Manilla

Muntele s-a opintit și, din toată opinteala lui a ieșit un șoarece. Aceasta este părerea, aproape unanimă, a observatorilor străini despre rezultatele eforturilor de multe luni ale diplomației americane în ce privește înjghebarea alianței militare în Asia de sud-est (S.E.A.T.O.).

Dînd o astfel de apreciere rezultatelor conferinței de la Manilla, în cadrul căreia a fost semnat tratatul cu privire la crearea blocului militar agresiv, presa străină pornește de la faptul evident al eșecului **ideii principale** care stă la baza planului american. După cum se știe, era vorba inițial, ca la participarea în S.E.A.T.O. să fie atrase țări din Asia cum sînt India, Indonezia, Birmania. Militariștii de la Washington năzuiau să folosească uriașele resurse naturale și umane ale acestor țări în scopul agresiunii pregătite împotriva forțelor democratice din Asia și, în primul rînd împotriva Republicii Populare Chineze. Dînd faliment în Coreea și Indochina, dușmanii păcii socoteau că vor reuși, în acest fel, punînd în joc planurile lor aventuriste, să stîrnească pe asiatici să lupte împotriva asiaticilor. În ace și timp, cercurile cîrmuitoare din S.U.A. sperau să folosească S.E.A.T.O. pentru înăbușirea mișcării de eliberare în Asia.

Într-adevăr, diplomația americană a recurs la toate mijloacele pentru a-și asigura dacă nu participarea, cel puțin sprijinirea de către principalele țări din Asia a planului de creare a S.E.A.T.O. Potrivit relatărilor ziarului indian „Daily Times", Statele Unite au încercat să obțină aceasta „pe calea amenințărilor, a înșelăciunii sau a mitei fățișe". Washingtonul și-a pus mari speranțe în momeala „ajutorului economic". În capcanele întinse de Washington au căzut doar Pakistanul, Tailanda și Filipinele care, și așa, erau legate de mult de Statele Unite prin lanțurile obligațiilor militare. India, Birmania, Indonezia și celelalte țări din Asia de sud-est au refuzat categoric să participe la blocul agresiv. După cum recunoaște revista „News Week" acest lucru a provocat „mîhnirea" conducătorilor politicii americane.

Străduindu-se să-și ascundă îngrijorarea, d. Dulles a plecat la Manilla la începutul conferinței. Acolo il aștepta însă încă o surpriză neplăcută. Miniștrii afacerilor externe ai Angliei și Franței n-au plecat la Manilla, demonstrînd prin aceasta o atitudine rece față de acest plan al lui Dulles. Chiar din primele zile ale conferinței au ieșit la iveală divergențe de păreri. Mai cu seamă Anglia stăruia ca, din tratat, să fie scoasă mențiunea privitoare la „pericolul comunist". S-au făcut de asemenea obiecțiuni împotriva includerii Laosului, Cambodgiei și Vietnamului baodaist în „zona de acțiune" a tratatului. În sfîrșit, unii participanți la conferință au cerut lui Dulles ca S.U.A. să-și asume obligații mai precise cu privire la acordarea „ajutorului economic" țărilor Asiei.

Potrivit ultimelor știri, participanții la conferința de la Manilla au ajuns la un „compromis". Mențiunile cu privire la „pericolul comunist" și cu privire la Laos, Cambodgia și Vietnamul baodaist au fost scoase din textul acordului. În tratat însă a rămas clauza introdusă de S.U.A., potrivit căreia tratatul este îndreptat împotrivă „țărilor comuniste". Cît privește ajutorul economic, Dulles a stăruit în privința includerii unor formulări foarte nebuloase care nu obligă cu nimic guvernul american.

În acest fel, deși conferința de la Manilla s-a încheiat cu semnarea tratatului privitor la crearea blocului agresiv în Asia de sud-est, acest tratat nu reprezintă tocmai ceea ce a urmărit diplomația americană — și anume: alianța largă a țărilor asiatice. Din cele opt țări care au intrat în S.E.A.T.O., șase nu sînt țări asiatice. Acestea sînt S.U.A., Anglia, Franța, Australia, Noua Zeelandă și Filipinele.

Istoricul creării S.E.A.T.O. a dezvăluit din nou locul cel mai vulnerabil al politicii externe americane: dacă Washingtonul mai poate dicta încă voința lui guvernelor antipopulare aflate la putere în unele țări din Asia, el este neputincios atunci cînd este vorba să obțină sprijinirea planurilor sale agresive de către principalele țări din Asia.

„Acum, — scrie ziarul indonezian „Harian Rakjat" — au apus vremurile cînd imperialiștii dispuneau liberi de destinele Asiei. Dulles să știe că, acum, America nu mai poate dicta Asiei și nu mai poate determina soarta ei. Noi, asiaticii, avem nevoie de pace, de prietenie, de colaborare trainică și de aceea respingem S.E.A.T.O.".

(Din „Literaturnaia Gazeta")

Note

Reclama cinică din revista „Life"

Recent, revista reacționară americană „Life" a publicat pe o pagină întreagă o reclamă a firmei pentru producția de mașini de scris „Royal". În această reclamă, cu o dezinvoltură cu adevărat record (pînă și pentru businessmanii americani) este proiectată memoria unor personalități eminente ale trecutului.

Reproducem aici nota „operă" a amatorilor americani de bani peșin. După cum vede cititorul în această reclamă sînt publicate portretele marelui dramaturg englez Shakespeare, al eminentului om de stat al S.U.A. Abraham Lincoln și alături — fotografia „mașinii" de scris „Royal".

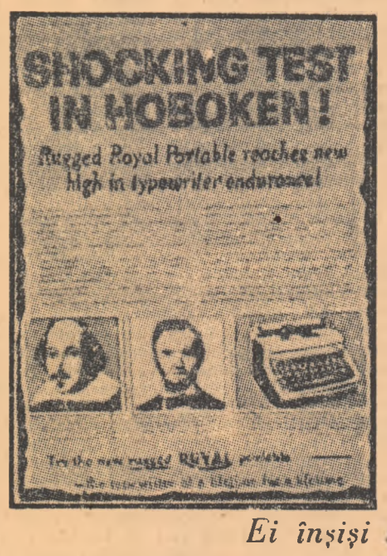

Se pune întrebarea: ce legătură au Shakespeare și Lincoln cu mașina de scris? Firește că nici una. Pentru ce atunci pe această reclamă sînt publicate portretele lor, ce rost are această comparație? Iată pentru ce: revista „Life" caută să convingă pe cititori că creațiile lui Shakespeare și lucrările lui Lincoln pălesc în fața produsului firmei „Royal"... Aceasta reiese din explicațiile date.

Precum se vede firma „Royal" a supus recent la încercare mașina sa de scris: un automat special inventat „a tipărit" pe această mașină timp de patru luni de-a rîndul, ziua și noaptea și „a scris" 12.000.000 de cuvinte.

Și iată că sub portretul clasicului literaturii mondiale citim:

„William Shakespeare ar fi trebuit să scrie de 14 ori mai multe cuvinte decît a scris pentru a egala numărul cuvintelor scrise de modelul standard al mașinii de scris „Royal". Este extraordinar! În decurs de patru luni, modelul standard a scris de 14 ori cîte 750.000 de cuvinte".

Sub portretul președintelui Lincoln se spune:

„Abraham Lincoln a scris în decursul vieții sale aproximativ un milion de cuvinte. Mașina portativă „Royal" a tipărit însă de 12 ori mai multe cuvinte".

Acest „opus" cinic al artei reclamelor de peste ocean reflectă adevărata atitudine a monopoliștilor americani și a acoliților lor față de cultura trecutului.

Ei înșiși se demască

Cercurile democratice ale opiniei publice germane au întîmpinat cu interes propunerea Guvernului Sovietic cu privire la crearea unui sistem al securității colective în Europa. O reacție radical diferită, negativă au vădit față de aceste propuneri guvernanții bonniști. În ultimul timp, în diferite orașe ale Germaniei occidentale au fost organizate demonstrații ale revanșarzilor care au locuit pe vremuri în Cehoslovacia, în Prusia răsăriteană și în alte părți. Lucrul acesta a fost nevoită să-l recunoască și agenția adenaueristă D.P.A.

Cîteva mii de fasciști izgoniți la vremea lor din Moravia de Sud, s-au adunat la Gissingen. La această adunare a vorbit pastorul Reichenberger. Acest păstor spiritual, fugit alături de hitleriști din Cehoslovacia, a reușit să se facă remarcat, slujind americanilor, dobîndind pe această cale cetățenia americană. Sensul predicii pe care el a rostit-o la Gissingen după dicturea noilor săi stăpîni consta în aceea că rezolvarea pașnică și democratică a problemelor Europei și Germaniei nu ar fi, chipurile, „reală". Dar care ar fi, după părerea lui Reichenberger, o rezolvare reală? De-plina restabilire a „Reichului" fascist al lui Hitler și, pe lîngă aceasta, o nouă ocupare a Cehoslovaciei.

În același spirit a vorbit la Karlsruhe Eduard Fiedler — unul dintre miniștrii Landului Würtemberg-Baden. El s-a adresat revanșarzilor care locuiau pe vremuri în regiunea orașului ceh Iablonzz, lansînd chemarea provocatoare de a se „relua vechile posesiuni". El a adăugat că aceasta se va realiza atunci cînd „Europa unită" va deveni un fapt real.

Autoritățile bonniste au finanțat — și acest lucru este în deajuns de grăitor! — transportul zecilor de mii de revanșarzi la aceste adunări, dînd chiar bani pentru berea care să facă ca saluturile de „heil!" în cinstea „armatei europene" să răsune cît mai tare...

Dar chifteluța de șobolan al lepădăturilor fasciste rămase în viață nu poate acoperi vocea poporului german, însetat de pace și securitate.

Orez otrăvit

Hiroko Asahodoki, locuitoare a orașului japonez Sapporo, s-a trezit noaptea din pricina unei violente dureri de stomac. Gura îi era amară, avea amețeli, febră, fața i se acoperise de o sudoare rece... Ea a fost transportată la cel mai apropiat spital. Diagnosticul medicilor: intoxicație gravă.

Cu ce s-a otrăvit Hiroko Asahodoki? S-a aflat că ea mîncase, cu o zi înainte, orez, iar autoritățile sanitare competente au stabilit că orezul acesta era cu totul necorespunzător ca aliment.

Dacă acest caz ar fi constituit o excepție, el ar fi fost trecut cu vederea. Dar, scurtă vreme după aceasta, din diferite locuri, au început să sosească plîngeri legate de vînzarea unui orez de calitate necorespunzătoare, orez care a pricinuit numeroase cazuri de otrăvire.

Se pune întrebarea: cum au reacționat la aceasta autoritățile japoneze? Ele nu au îndrăznit să tragă la răspundere pe cei răspunzători de a fi importat orez otrăvit. Ei nu au îndrăznit să facă acest lucru pentru că exportatorul era... Statele Unite ale Americii. Autoritățile s-au mărginit să propună spitalelor și firmelor comerciale să ia „măsuri de prevedere", iar direcția pentru problemele alimentației a hotărît numai să facă, pe viitor, o expertiză a orezului sosit de peste graniță. Și cu asta, basta!

După cum relatează agenția japoneză „Kiodo Tișun", sosise din S.U.A. un transport însemnat de orez care conținea semințele unei plante otrăvitoare. Între lunile martie și mai, în porturile japoneze Jokohama și Nagoia a mai sosit de peste ocean o cantitate de asemenea orez însumînd 7900 de tone..

Se știe că Japonia este astăzi sub dominația americană. Uriașe suprafețe de pămînt roditor sînt rechiziționate țăranilor, pe ele construindu-se baze militare americane — cazărmi, aerodromuri, depozite. Ziarul „Nippon Times", care apare la Tokio, scria că recolta de orez, unul din principalele produse de alimentație ale populației Japoniei, s-a redus în însemnată măsură din pricina trecerii pămîntului sub stăpînirea autorităților americane. Prin politica lor de ocupare a teritoriului japonez, S.U.A. complică și mai mult problema insuficienței recoltei de orez din această țară.

Revopsire...

După eșecul planurilor de refacere a wehrmachtului sub steagul „comunității defensive europene", (C D E) forțele agresive protectează remilitarizarea Germaniei occidentale sub o altă firmă. În acest scop, este urzit planul de acordare a „suveranității" revanșarzilor de la Bonn și de includere a acestora în Blocul Atlanticului de nord.

(Ziarele)

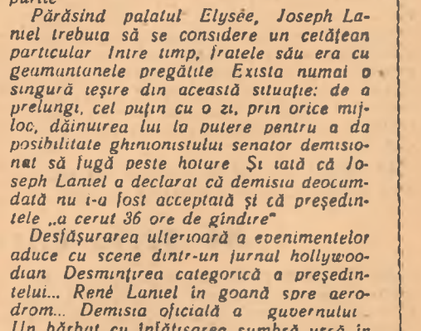

Desen de V. FOMICEV

FOILETON

Domnul Laniel fără portofoliu și fără mască

Și iacă-așa — iar este vorba de d. Laniel... Întrucît avem serioase motive să credem că numele lui a și fost uitat de cititori, trebuie să-l amintim pentru orice eventualitate: da, va fi vorba despre fostul prim ministru francez.

Atîta timp cît d. Laniel s-a aflat la putere, adevărata lui față a fost acoperită, oarecum, de masca unei aparente respectabilități. Pierzîndu-și, însă, portofoliul, el și-a pierdut, totodată, și masca. Și, atunci, a ieșit la iveală adevăratul chip al omului despre care unul din ziarele burgheze franceze a scris, fără ocol, că „nu merita să fie în fruntea guvernului Franței".

Ce a determinat ziarul burghez să facă o afirmație atît de categorică?

...Nu de mult, de pe aerodromul parizian Orly urma să plece în cursă transatlantică un avion de pasageri. Totul era gata pentru decolare. Încă o clipă și motoarele încep să duduie... Pe neașteptate, cineva deschide ușa și, în șoaptă, pofțește un bărbat și o femeie, aflați printre pasageri, să-l urmeze. Curînd, două confortabile fotolii au rămas neocupate în avion.

Acești călători s-au dovedit a fi fratele și asociatul primului ministru, senatorul René Laniel cu soția sa, urmărit pentru bancrută frauduloasă și oprit astfel de la încercarea de a scăpa prin fugă de creditori.

Senatorul Laniel era proprietarul unei moșii și al unui castel medieval în Normandia. El mai era membru în Consiliul de administrație al uneia din marile bănci și al unei uzine de armament din Paris. Dar „mîndria" lui era firma constructoare de mașini „Henry Ammel" pe care o conducea succedînd pe fratele său, pe Joseph Laniel în persoană, cînd acesta a devenit prim ministru. Este vrednic de subliniat că pe hîrtia de scrisori și pe ustensilele de birou ale firmei „Ammel" scria, negru pe alb: „conducerea, în frunte cu René Laniel, senator al Republicii, fratele primului ministru al Republicii, Joseph Laniel".

Însuși Joseph Laniel, pe cînd era proprietarul fabricilor textile din Vimoutière, nu uita pe fratele său, senatorul, mai cu seamă de uzinele „Henry Ammel". Iată pe scurt lista diferitelor infracțiuni comise în timpul serviciului de primul ministru și dezvăluite în coloanele presei franceze: „Vizitînd Turcia, în calitate de șef al guvernului, Laniel a obținut acolo, în cursul vizitei sale oficiale, o importantă comandă pentru firma „Ammel". Firma a primit comanda în pofida protestelor ministerului francez al finanțelor. Cînd, însă, situația lui René Laniel, în ciuda eforturilor fratelui său, a devenit critică, „Banca Franței" a garantat pentru el față de băncile particulare franceze care, fără această garanție, refuzaseră să salveze „familia Laniel" de crahul financiar.

După cum vedem, domnul Laniel a avut multe griji și preocupări de primă urgență. Nu întîmplător săptămînalul „France Observateur" a scris, chiar în acele zile pe un ton jumătate ironic, jumătate serios: „Domnul prim ministru este frămîntat acum de griji mult mai grele decît războiul din Indochina".

Cînd datoria fraților Laniel a atins suma de peste 3 miliarde de franci, iar situația lor politică s-a șubrezit la extrem, iar domnul prim ministru s-a aflat în pragul prăpastiei, adică al demisiei, — a fost luată hotărîrea: René va fugi în Mexic sau Venezuela pentru ca, după demisia lui Joseph Laniel, întreaga vină pentru infracțiunile săvîrșite să poată fi pusă mai lesne numai pe seama fugarului.

Deasupra capului celor doi frați norii se adunau cu o repeziciune uriașă. În aer plutea înăbușitoarea duhoare a unui scandal fără precedent. René Laniel a primit chiar din partea senatului un comunicat că cererea sa de demisie a fost aprobată „după propria lui dorință" deși nici prin gînd nu i-a trecut să facă o asemenea cerere. Cît privește pe Joseph Laniel, parlamentul, respingînd orientarea politică a guvernului său, a refuzat să-i acorde încrederea.

Sosise momentul să viziteze pe președinte pentru a-i înainta demisia. După cum se știe, președintele n-a reținut pe Laniel, — demisia su fiind acceptată imediat. Și aici, relatează ziarul austriac „Oesterreichische Volksstimme", s-a petrecut ceva care arată foarte plastic gradul în care reprezentanții „partidului american" din Franța nu se dau în lături de la nici un mijloc pentru a-și realiza scopurile.

Părăsind palatul Elysée, Joseph Laniel trebuia să se considere un cetățean particular. Între timp, fratele său era cu geamantanele pregătite. Exista numai o singură ieșire din această situație: de a prelungi, cel puțin cu o zi, prin orice mijloc, dăinuirea lui la putere pentru a da posibilitate ghiftuitului senator demisionat să fugă peste hotare. Și iată că Joseph Laniel a declarat că demisia deocamdată nu i-a fost acceptată și că președintele „a cerut 36 ore de gîndire".

Desfășurarea ulterioară a evenimentelor aduce cu scene dintr-un jurnal hollywoodian. Desmințirea categorică a președintelui... René Laniel în goană spre aerodrom... Demisia oficială a guvernului. Un bărbat cu înfățișarea sumbră urcă în avion. Gigantul multimotor gata de plecare... Un necunoscut aleargă pe pista asfaltată a aerodromului. Și, în sfîrșit întoarcerea silită a lui René Laniel.

Toată această poveste poate că nu ar fi meritat atîta atenție dacă „eroii" ei nu ar fi oameni ale căror mîini făureau din ordinul Washingtonului politica internă și externă a Franței. Dar aceste mîini — ca să folosim termenii cei mai atenuanți — nu sînt prea curate.

B. ROZANOV

„VEAC NOU", organ al Consiliului General A.R.L.U.S. Apare săptămînal. Redacția: București, str. Piața Amzei nr. 4, telefon 4.10.12, 4.66.07 — Convorbiri interurbane 4.41.00. ADMINISTRAȚIA: Str. Colței nr. 11, telefon 5.93.19.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin", Piața Scînteii. ABONAMENTE: pe 3 luni, 3 lei; pe 6 luni, 6 lei, pe 1 an, 12 lei. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.